

DOMOVINA

Objavlja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevka ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Slovensko-nemška gimnazija v Celji — padla!

Mej strahom in upom smo pričakovali končne vladine izjave, gledé našega toli težko priborenega zavoda, kojega so nemški levičarji v seji državnega zbora dne 5. januarja t. l. obsodili v neizprosno smrt.

Velika krivda zadene slovanske poslance, ki so po svoji nebrižnosti prepustili nečuten trenutek nasprotnikom.

Vlada se tačas navidezno ni brigala za ta sklep, ker se je zanašala, da se pri prihodnem proračunu itak potrebni znesek zopet privoli. Slovenci vladi in njenim uvedbam vedno zaupajo, dali smo se po tej vladini ravnodušnosti slepiti ter i sami nismo dosta važnosti prilagali temu ukrepu, v prepričanju, da bo vlada o pravem času to smrtno obsodbo preklicala.

Toda grozno smo se varali, zaslepljeni smo zaupali, — vlada je smrtno obsodbo naše gimnazije potrdila ter jo je takoj zaukazala izvesti. Naše zadnje upanje je bilo, da nam vlada, ako že res slovensko-nemško gimnazijo vzdržavati noče, ustanovi posebne paralelke na obstoječi gimnaziji, kakor je to v Mariboru in kar smo mi v začetku zahtevali, to vsaj bi nam pač bila vlada prav lahko storila, ker k temu ji ni treba državnega zbora vpraševati.

A glej, ustanovili so se le začasni razredi in sicer trije za prihodnje leto na obstoječi nemški gimnaziji za slovanske dijake. Istočasno nam se obeta, da se izvede vse glede obstoja in učnega jezika v „sporazumljenju“ z Nemci (!) po „stvarnih in pravičnih(?) prevdarih“. — Nadalje se hoče vlada poganjati v tej zadevi z — deželnim zborom!

Mi nasprotujemo javno in odločno proti enakim načrtom vlade, spregledali smo, kam pes taco moli. Štajerski deželni zbor je naš najhujši sovražnik; res ni si zamogla vlada bolj zlobnega orožja za naš poraz zmisliti, nego te dve točki. Štajerskemu deželnemu zboru oporekamo mi vsako najmanjšo pravico v imenu slovenskega naroda kaj sklepati.

Nikdar ga ne bomo k temu poverili, nikdar ne sprejeli in potrdili njegovih sklepov. Vlada igra v teh dveh točkah nejunaški čin trpinčenja, liki krvoželjnim divjakom, ki h kolu privezanega ščipa, trpinči in zasmehuje. Ali morda ni to škodoželjno zasmehovanje, ako nam pravi, da se bo končno o tej točki v „porazumljenju“ in po „pravičnih prevdarih“ Nemcev sklenilo. Slabo znamenje za vlado, ako se vključ razvpitim razmeram naših Nemcev, ni še prepričala, da Nemec ne pozna za nas „sporazumljenja“, da je njemu vsak „pravični, trezni prevdarek za Slovence, tuj, nepoznat, zoprni!“ Slabo, nehvaležno plačuje vlada slovensko privrženost in nevpočljivo naklonjenost. Te zaušnice si pač niso zaslužili naši poslanci, ki so visoko vlado vsikdar podpirali! Pokazalo se nam je, da nas tudi tam „zgoraj“ ravno tako k . . . želé, kakor naša nasprotna klika doma na našem ozemlju, samo še v večji meri. Ako nas že res hočete zmečkati, ugonobiti ter naš sled izbrisati, storite to javno z junaškim orožjem, a ne tihotapno po ovinkih. Povsem osamljeni stojimo, razoroženi v sredini zlobnih napadnikov — zapuščeni in navezani na lastno moč. Veljajo nam besede: „Sam trpi in sam se trudi, Nase bodi sam oprt, Sam z osodo se zgovori, Stoj, al' padi častno smrt!“ A mi hočemo stati in obstati, dokler še čutimo kaj moči.

Ravno tako nas je presenetilo poročilo, da misli vlada osnovati neko živinozdravniško uč. šče za planinske kraje in se že dogovarja z deželnim odborom v Gradci. Tako dve klofuti hkrati! Kaka bi bila ta šola, si lahko mislimo, če jo bodo zvarili v Gradci. Nam gotovo več na škodo kakor h koristi. Le obdržite take šole. Mi si bomo drugače pomagali in naši zastopniki naj pojasnijo česa potrebujemo, ne pa deželni odbor v Gradci.

Koj ko se je izvedela naredba vlade glede slovenske celjske gimnazije sklical se je shod zaupnih mož spodnještajerskih v Celje na torek dne 20. t. m. Shod bil je izredno mnogobrojno obiskan. Vdeležili so se istega državni poslanci, skoraj vsi deželni poslanci ter najodličnejši možje iz Celja, Žalca, Brežic, Laškega, Konjic, Šoštanja, Slovenske Bistrice, Vranskega, Rogatca in drugih južno štajerskih okrajev. Shod sprejel je z burnim odobravanjem naslednjo resolucijo:

„Vlada sama in državni zbor so priznali opravičenost slovenske zahteve za ustanovitev slovensko-nemškega gimnazija v Celji. Odprava tega gimnazija, provizorična vstanovitev v zraku visečih posameznih razredov, podredjenih še poleg tega ravnatelju gornje gimnazije celjske, notoričnemu nasprotniku slovenskega naroda in njegovih teženj, določitev, da se sme v prvi razred sprejemati k večem 50 dijakov, je toraj čin očite krivice, storjene slovenskemu narodu ter žaljenje narodne časti. Vsi slovenski poslanci se toraj pozivljajo, da store solidarno, brez ozira na kronovino, v kateri so izvoljeni, vse korake ter porabijo vsa parlamentarna mogoča sredstva, da se popravi ta slovenskemu narodu storjena krivica.“

Preselitev slovenskega gimnazija v kak drug spodnještajerski kraj, se mora, ker gimnazij

LISTEK.

Iskalci biserov na otoku Sv. Duha.

Povest Emilja Mušika. Iz ruščine preložil Krutogorski. (Konec.)

Gospodična Erna me je mirno poslušala, ničesar ne odgovorivši, in nič manje mirno dovolila, da sem jo smel pritisniti na svoje srce. Samo nekaj mi ni bilo všeč: da je bila bleda, do vsega brezbrizna, ubogljivo izpolnjevala vse, kar jej je veleval oče, in njene velike črne oči so nekako čudno, mrtvo zrle v daljavo.

Tako je minula ura, potem druga, in Ernin oče bi bil moral že davno odriniti, ako je hotel še to noč priti na suho. Ali vlačil je neprenehoma na dan razne zaklade, ne želeč se ločiti od svojega premoženja.

Naposled je bilo vse gotovo. Erna je naju spremila do vrat, a na pragu se je stari obrnil ter zahteval od hčere biser, kojega je ona nosila okoli vratu, češ, da bo dragocenost v njegovih rokah varnejša, a njej, da to utegnejo vzeti vojaki.

V temi nisem mogel videti dekličjega obraza, a slišal sem le, kako rezko je zazvenel njen glas, ko je rekla: „Za nobeno ceno!“

Jaz sem vlekel Kastilja za seboj, med tem ko se je Erna vrnila domov. Ali nisva še utegnili storiti sto stopinj ter zaviti za skalo, da bi stopila na drug kraj otoka, ko me nekoga roka zgrabi za ramo.

„Gospod Rakunja“, dejal je s hripavim glasom desetnik, katerega sem bil gostil isti večer, „ni lepo tako varati dobrih prijateljev. Toda gospod nadzornik, vaš oče vas je moral dobro pregledati, ker ve, da vam sam hudič ni kos. Gospod, ki gre poleg vas je gotovo tisti človek, katerega mi iščemo, in ki se pl. Kastiljo imenuje.“

Vsak pobeg ali zoperstavljanje bi bilo brezuspešno. Nama nasproti je molelo deset bodal, in Ernin oče je moral pripisati sebi doletevšo ga usodo, kajti on se je bil dokaj dolgo obotavljal, pobirajoč svoje zaklade.

Polagoma sem izvedel, da me je stari lisjak — moj oče — velel poklicati k sebi. Ker me ni bilo doma, zbudila se je v njem sumnja in on je precej odposlal vojake, ko je burja nekoliko polegla in se umirilo morje.

Ko so naju pritirali nazaj v Kastiljevo stanovanje, je bil moj oče že tam. Vojaki so kaj skrbno očistili žepe Kastiljeve in ga zaprli v čumnato, povedavši mu, da ga za solnčnega vzhoda odpeljejo na Čeraljbo in od tam v La Pac.

Zdajci sem našel priliko resno izpregovoriti z očetom.

„Gospod Rakunja“, sem dejal vljudno. „Prosim vas, povejte mi, kaj nameravate storiti z mojim tastom?“

„S tvojim tastom, lenuh?“

„Da gospod, ako dovolite! Jaz sem prejel dovoljenje te mlade osebe, in ker sem namenjen oženiti se z njo v teku štirindvajsetih ur, zato-rej mislim, da vi na najpodlejši način okradate vašega sina, ker dovoljujete svojim redarjem ropati bodočo doto njegove neveste.“

„Sto vragov!“ je izpregovoril oče jako ogorčen „to je pa resnica! No, če si pa ti tako nepokoren negodnik, da hočeš vzeti to dekle brez mojega dovoljenja, tega ti ne morem braniti. Rečem pa, da nimaš odslej več službe pri meni. Zadnji čas si bil postal tako nemaren vsled svojega vasovanja, da ti je dva najboljša potapljavca požrla tintorera. Kot potapljavca te spodim z otoka.“

v kakem drugem kraju ne bi ustrezal vsem zahtevam in potrebam slovenskega prebivalstva v južnem delu Spodnje Štajerske, enkrat za vselej odkloniti."

Shod zaupnih mož sestavil je nadalje poseben odsek obstoječ iz gospodov: dr. Josip Sernec, deželni glav. namestnik, dr. Ivana Dečka, deželnega poslanca, dr. Josipa Vrečko, odvetnika, dr. Juro Hrašovca, odvetnika in Lorenca Baša, notarja, vsi v Celju, z nalogom, da store potrebne korake da se skliče v primerno kratkem času občni politični zbor slovenski, kateri naj vzame v pretres sedaj nastali politični položaj, izrazi zahteve slovenskega naroda ter da navodilo slovenskim državnim poslancem glede njih daljnega postopanja.

Celjske razmere.

V svoji „nebeški komediji“ pripoveduje imenitni Dante pri popisovanju pekla, da najgloblje, najnižje in najhuje trpe tam izdajalci: Judež, Efišalt i. dr. Povedati je hotel s tem, da so najustudnejša bitja, slabši kakor vsi hudodelci, izdajice. Iz zgodovine in iz vsakdanjega življenja nam je znano, da so najstrastnejši ljudje, ljudje s katerimi je najtežje trezno govoriti in občeovati — izdajice. Najhuji preganjalci kristijanov so bili poturčeni kristijani: janičarji. S strahom in studom jih je gledal in jih še gleda ves omikani svet in mnogi tistih, kateri z grozo berejo o njih krutih dejanjih, ne pomislivši, da sami niso nič boljši.

Na misli so nam tu ne izdajalci vere, ker taci je dandanes le še malo, na misli so nam izdajalci rodu. Spodnji Štajer, Korotan in Primorje, zemlja slovenska, mnogo taci nosi in jih redi, da te teptajo, da te ožijo. Skušala je vsa Slovenija ob vseh svojih mejah dokazati svojim potujčenim krvnim bratom, da so naši, — a niso hoteli vedeti. Strast in dobičkarija jih je že predaleč dovedla.

Nesrečen je bil in je Slovenec. Bil je svoboden — a le malo časa. Kraljestvo Slovencev je razpadlo in prišli so pod tujo germansko oblast. Da bi vsak upor v začetku zatrl, poslali so nemški gospodarji svoje grajščake v naše dežele in ti so dovedli in privabili seboj nemško osobje, trgovce in obrtnike za potrebe v grajščinah. Dokler se niso narodi brigali za narodnost, so se Slovenci v mestih in trgih udajali, ker niso vedeli, zakaj da naj bi bili ravno Slovenci in ne Nemci. Da so se udajali je iskati vzroka v tem, da so se kot manjši narod udajali mogočnejšemu. A s časom je začela se poprijemati ljudstva narodna zavednost in tu se začenja beda za Slovence.

Nemški grajščaki, njih zloglasni „valpti“ so imeli v posebni milosti one, kateri so bili dovzetni za njihov jezik in njih mišljenje. Kakor je povsod mnogo omahljivcev, tako jih je bilo tudi med Slovenci. Iz gole dobičkarije so se

udajali najpodlejši med njimi, deloma, ker so se mogotcev bali, deloma, ker so pričakovali judeževih grošev. Tako se je med nami umetno zasejalo nemštvo, posebno po mestih in trgih, kajti na deželi ni bilo tiste oblasti in odvisnosti, ker se je vsa nemška inteligenca (?) v novem veku preselila iz gradov v mesta in trge. In če pogledamo, kečo da so ti odpadniki, večinoma kramarji in nezavedni obrtniki ter novejši čas kruhoborni uradniki, kateri so si z izdajskimi groši pridobivali in si še pridobivajo premoženje, boljše službe in denar: in s tem denarjem in uradno močjo skušajo še naprej delati s svojimi rodniimi brati to kar so drugi ž njimi.

Najnižje stoječe kukavice so dandanes med temi poturicami. Najpodlejši, najbolj dobičkarski in najbolj umazani ljudje stoje v vrstah Judežev in Efišaltov, kajti inteligenca pripada dandanes vsaka k svojemu narodu in se zaveda svoje matere. Kar se pa nahaja med tujo inteligenco gospodov na tschitsch, cich, schegg itd. oni niso večinoma madež izdajstva ne na lastni osebi nego v družini. Vemo, da bi bilo vsacega sram biti rodu Efišaltovega, a ti so še ponosni na svoje izdajalstvo, ki ni nič manjše kakor ono Efišaltovo, kajti kakor on, tako izdajajo ti svoj lastni rod. Tužna jim majka!

Po tej kratki zgodovini prevratnikov pridimo do njih samih. Tu jih vidimo, one, ki so pričakovali časti za svoje nesramno postopanje. Kaj imajo od vsega svojega umazanega klečplaztva? Njih prejšnji dobrotniki jim na zunaj izkazujejo časti, a v resnici so pa le njih kruti gospodarji in jih imajo v rokah kakor igrače. Igrajo jim žalostno vlogo polutonov. Najbolje bi jih primerjali starovinskim gladijatorjem, katere so pošiljali njih gospodarji v skrajne nevarnosti, če so se hoteli razveseliti. Ti jih tudi pošiljajo v boj in jim dajejo navodila, kako naj bodo brezsrčni, jih sučejo in vodijo s svojimi vajeti, kakor neumno živino. Vidijo pač, da so taki ložej brezobzirni kakor sami, ker jih ni sram: kajti vso sramoto so morali že izgubiti, predno so postali odpadniki. Odpadnik in človek, ki ima kaj časti in sramu v sebi, — to sta dva pojma, ki se ne moreta zjedinjati v jedni osebi, ravno tako, kakor ni mogoče, da bi mogla voda goreti.

In kam pridejo ti ljudje s svojo brezobzirnostjo? Od začetka se jim kaže uspeh — a ta uspeh je kakor vešča. Tako se bo godilo tudi tem poturicam. Sedaj gledajo v bližnji prihodnosti uspehe, — ker imajo sedaj še nekaj sreče, a naš rod postaja od dne do dne zavednejši in kmalu pride čas, ko pahne one, ki ga spredaj ližejo zadaj praskajo, iz svoje sredine in tačas zginejo — oni umetni celjski Nemci, ono nemško Celje — kakor prikazen v sanjah.

Govorili smo o brezobzirnosti. Tu bi nam kedo rekel: to so splošne trditve brez dokazov resnice. Bodi tu nekoliko povedanega iz najno-

vejšega časa. Vodilna klika so tu nekateri privandrani Nemci in nekaj uskokov, kateri so s pomočjo prejšnjih vlad dobili v roke mestne vajeti. To je sedanji občinski svet. Ta piska in celjski „špispurgarji“ plešejo grozen ples, kateri bo s strašnim — polomom končal.

Posebno zadnji teden, ne teden, — mesec sta značilna: kaže se in vidi prav dobro kolika nadutost, brezobzirnost in prav tevtonska surovost vlada v tem celjskem nemškem gnezdu. Spominja nas vse na Koper. No pa ne samo spominja, prišli smo do prepričanja, da je to še huje kakor doli ob obali Adrije, kamor hočejo nekateri, da bi blažena mati Italija posadila svojo lakoto.

Začnimo torej v obče: iz nemških prodajalnic se psujejo celjski Slovenci in se jim delajo še druge surovosti, slovenskemu kmetu se pa ti nesramneži laskajo. Po prodajalnah imajo pomočniki in učenci pruske plavice in s tem izivljejo slovensko občinstvo! V delalnicah in prodajalnicah se kujejo zarote, kako se bodo napadali s surovo silo Slovenci itd. itd.

Sedaj pa nekaj posamičnih slučajev: na Ciril in Metodov večer je nemška sodrga napadla Slovence praznujoče praznik blagovestnikov, s kamenji, počastila jih s piskanjem in psovanjem. Drugega dne si izmislila ta fakinada, da se snide in pride trumoma pred „Narodni dom“ tam tuli in laja kakor tolpa steklih volkov. Prepeva se pozno v noč po mestnih ulicah „Die Wacht am Rhein“. Ta pesem je bila svoječasn v Avstriji prepovedana. Ali Celje ni več v Avstriji, ali one Avstrije sploh več ni? Svoj vrhunec so dosegli Nemci v svoji surovosti dne 15. t. m. Popoldan so šli slovenski dijaki na sprehod in tu jih je, ko so se vračali, napadla slavna celjska fakinada, obstoječa iz uslužbencev nemških obrtnikov. V bližini so imeli ognjegasci svojo vajo in ko so videli mojstri, da njih učenci premalo udrihajo, prišli so iz vrst (disciplina?) in jim pokazali, da so tudi v pretepavanju mojstri. Jeden slovenskih dijakov je skoraj obležal vsled udarca po glavi in vsled z nožem prizadetih ran v zgorenjem delu prsij, nek drugi dijak pa je preko očíj in po obrazu ves razrezan in ima po zdravniškem spričevanju potegneno po obrazu v bližini očíj rano nad 1 cm. globoko. Drugi so bili seveda s pestmi biti po dobrih močeh ognjegascev.

Tedaj cela sodrga fakinov in pa več ognjegascev se spravi nad 5 beri: pet dijakov. Pri tej priliki se je slišalo nekaj prav značilnih vsklikov kakor: „Haut's die windischen Hunde, nieder mit ihnen“ ter „Heil und Sieg, die Windischen auf den Strick!“ to je tedaj dobrodelno društvo celjskih ognjegascev.

Zvečer po tem dogodku pa so poslali najbrže gospodje mojstri svoje pomočnike in učence zopet izzivat in demonstrovat, kajti zvečer se je sprehajala po Rotovski ulici in postala pred „Narodnim domom“ tolpa surovih potepuhov,

„Kako vam drago gospod,“ sem odvrnil hladnokrvno. „Sicer, kar se tiče tintorere, to jedna nju že plava sedaj po oceanu z estako v čeljustih; a če me spodite iz Gvajmanske za druge, potem sprejemem službo nadzornika v Sornorski — in tedaj vam bom jednak!“

„Nu, počakaj malo, prijatelj,“ je rekel oče in mi hotel dati skelečo zaušnico; ali jaz sem se tako spretno umaknil, da jo je prejel desetnik, ki je stal precej blizu, z radovednostjo poslušajoč najin pogovor. To je streznilo očeta in zamomljal je nekako v zadregi, da bo gospod Rikardo gotovo toliko pameten, da me ne vsprejme.

„Gospod Rikardo,“ sem odgovoril ljubeznjivo, „se nahaja to minuto v požerunovem žledcu in mi je naročil, naj postanem jaz njegov namestnik.“

Na čudenje, gospodična Erna je ostala med vsem tem pomenkom popolnoma mirna, in le zdaj pa zdaj zrla vame s tem mrtvim, brezživljenskim pogledom, katerega sem preje zapazil pri njej. Niti očetov zapor, niti izguba premoženja nista napravila nanjo nikakega utisa.

Jaz sem jo prosil, naj mi dovoli za trenutek poiskati si pri katerem prijatelju obleko in čoln, kajti nameraval sem jo odpeljati istočasno

z njenim očetom na Čeraljbo in od tamo na suho zemljo.

Solnce je ravnokar vzhajalo, ko sem se bil povrnil k njej, oskrbljen z vsem potrebnim. Vsi stanovniki otokovi so bili že na nogah, kajti vest o prijetju pl. Kastilja in smrti Angleževi se je bila raznesla bliskoma naglo. Očeta, vojake in ujetnika sem našel že ob morju pripravljene na odhod. Moj oče se je mudil z vkrcanjem, kajti vedel je, da je sredi želvarjev na otoku Sv. Duha bilo mnogo privržencev pl. Kastilja, vsled česar se je le-ta nastanil na tem otoku. Erna je tudi bila na obrežju in sedela poleg razmesarjene roke Angleževe, katero so bili položili na nosala iz vej, ter jo krili s kosom neke tkanine.

Jaz sem hitel s svojo nevesto strani od tega žalostnega prizora in jo posadil v čoln. Ona je brez ugovora ubogala; vzel sem vesli in odrinil čoln od brega.

Voda je tiho pluskala pod veslovimi udarci, pred menoj je sedelo moje ljubljeno dekle in jaz sem se čutil junaka dneva, kajti vsakomu je bilo znano, da sem premagal požeruna in sredi burje in plohe preplul zaliv. Na celem svetu ni bilo to minuto človeka, srečnejšega od mene; usoda mojega tasta pa, odkritosrčno rečeno, me je jako

malo vznemirjala potem, ko sem bil dosegel svoj cilj.

Iz tega blaženega opoja me je vzdramil glas moje neveste.

„Gospod Anton,“ je rekla, „prosim krenite malo strani od onega čolna in veslajte proti onemu kraju, kjer ste vi in ... in Rikardo srečali tintorero nocojšno noč!“

Jaz nisem sumil ničesar hudega ter radovoljno izpolnil njene želje.

„Bodite tako dobri, gospod Anton, in mi še jednoč povejte vse kako je bilo, in to kar možno natančno, nič ne zamolčite. Prosim vas v imenu presvete Device in vašega sv. patrona, nikar ne izpustite in ne predružite niti jedne besede.“

„Erna,“ sem dejal nežno, „čemu se spominjati prošlega? To utegne vas še bolj potreti.“

„Jaz tako želim!“

No če pa ženska enkrat nekaj želi, potem se ne moreš več ubraniti. Ubogal sem jo in, ne izpustivši najmanjše betvice, razložil jej celo povest, tem raje, ker v njej ni bilo zame ničesar sramotnega.

„Vi ste torej razbili čoln Rikardov za to, da ni mogel sam dospeti na otok Sv. Duha in vas prehiteti?“ je rekla.

ki so izzivajoče rjuli kakor zveri svoj „Hali halo“, prav tako, kakor bi hoteli, da se od njih vpitja poruši ta „Hetzbau“, kakor se je svoj čas zidovje pribonskega mesta od vpitja Judov.

Pod takimi razmerami živimo Slovenci v Celju. Sedaj pa vprašamo: Če že slavni magistrat sam noče potrebnega ukreniti, da se taki pojavi in nastopi ne bodo več dogajali, ali ne more tu c. kr. okrajno glavarstvo tem gospodom stopiti nekoliko na prste? Mar li misli, da se bomo dajali pobijati kakor živinčeta? Ali ne moremo uživati telesne varnosti, ko se nas zvečer po vseh oglih pričakuje in napada? Ali živimo v Kamerunu? Naša potrpežljivost bo kmalu minila in začeli bomo rabiti druga sredstva.

Večina teh hujšakcev so trgovci in obrtniki in ti ne pomislijo, da žive od samih slovenskih grošev. Kaj bi počeli vsi trgovci in obrtniki brez Slovencev? A ti ljudje tega ne uvidijo, da so od nas odvisni, ker računajo na našo dobroto. A dobrota je sirota! Zato obljublamo mi, da začnemo, če se razmere izdatno ne zboljšajo, bojkot brez usmiljenja proti takim hujšakcem. Že nekaj časa sem obljubljal se poprijeti tega skrajnega sredstva, ali če ne pojde z lepa pojde z grda. Naša potrpežljivost je velika, ali vsaka stvar ima svoj konec in tako tudi naše potrpljenje. Naše ljudstvo iz okolice je že toliko zavedno, da se bo dalo poučiti h komu naj gre kupovat. Mi ne bomo pravili, h komu da naj se ne gre, ampak k komu naj se jedino gre, — in ta pot je postavna in na tej poti bomo vztrajali, do konca. Tedaj čemo videti, kedo je pri nas gospodar ali oni, ki služi ali oni, ki daje zaslužiti.

To v prevdarek in v zadnji opomin vsem celjskim trgovcem in obrtnikom! To je naša zadnja beseda pred pravim bojkotom!

Danes meni, jutri tebi!

Kako se je vendar svet v poslednjih tridesetih letih čudovito zasukal. Kedo bi si bil pred tridesetimi leti mislil, ko so nas iz dolzega dremanja vstajajoče Slovence naši „prijazni“ sosede Nemci in Lahi na vse strani pestili, če smo se le drznili po naših pravicah povprašati, ko so nam Nemcem prijazni okrajni glavarji prepovedali taborje, na katerih se je hotelo zbirati na tisoče vzbujenega naroda, kedo bi si bil mislil, pravimo, da se bo kedaj tudi Nemcem taka godila! Prav tako, kakor so v letih 1867. pa do 1872. oblastva nas strahovala, če smo se le ganili, so sedaj politična oblastva po Češkem Nemcem za petami, kedar, kolikrat in kjer se mislijo poslednji zbirati po svojih taborih. In vendar je gorostasen razloček med nami tedaj in Nemci na Češkem sedaj. Pri nas šlo se je za naše politične pravice, za svetinje našega naroda, za jezik in za šolo. Pri Nemcih na Češkem se gre pa le za trmoglavo nasprotovanje, za kljubovalno postopanje nasproti znanim jezikov-

nim naredbam, ktere, kakor znano, zahtevajo, da mora po deželah češke krone vsak državni uradnik biti zmožen obeh deželnih jezikov. Pri Nemcih na Češkem se gre dalje le za izzivajoče skupljanje zbeganega naroda, kteremu brezvestni voditelji njegovi noč in dan lažejo, da se mu krivica godi s tem, ker se mu vsiljuje češčina. In ubogi zapeljani narod tem goljufom veruje vse na besedo, ter toži o preganjanji, če ga policija zgrabi za vrat, ker je na prepovedanih shodih rogovilil in se proti ministrom in njihovim naredbam vsajal. Da, da, nemški Mihelj sedaj prav tisto sam skuša, česar je imel pred tridesetimi letimi vedno polna perišča za nas!

Velikonemški rogovilež, ki je vse češke Nemce razdražil, da se sedaj že okrajnim glavarjem puntajo na ta način, da njihovi občinski uradi, od 15. julija dalje ne bodo več hoteli opravljati poslov v prenešenemu področju, ki sicer pripadajo okrajnim glavarstvom in v te področje spada v prvi vrsti: pobiranje davkov, ktere je na Češkem do sedaj v vsaki občini župan pobiral in dalje v davkarijo odpravil. Sedaj bo moral vsak češki Nemec sam v davkarijo novce nesti in davkarija je dostikrat precej daleč od doma. Državni poslanec dr. Funke, naščuval je vse nemške občine, da vstavijo delovanje v prenešenem področji in res so mu šle skoraj da vse na lim. Da bi se pa nad državno oblastjo, oziroma nad Badenijem še bolje znosil, sklical je za nedeljo, 11. julija v Hebu (Eger) shod vseh nemških somišljenikov, kjer so namestili velikonemški voditelji dr. Pergelt, dr. Funke, Iro in drugi po Badeniju in Slovanih sploh mlatiti, kakor po snopeh. Toda vlada je rekla: Stoj, dr. Funke, do sem in ne dalje! Kar ti počenjaš, se ne vjema s tistimi paragrafi kazenskega zakonika, ki se ovijajo okoli kalenja javnega reda in iz tega vzroka ti shoda ne morem in ne smem dovoliti.

Dr. Funke se pa za to prepoved ni kdo ve kaj brigal, da še več, naravnost po robu se ji je postavil s tem, da je na vse kraje brzojavil, da naj se dne 11. t. m. somišljeniki kar mogoče v velikem številu znajdejo v Hebu, da bo izzivanje tem izdatnejše. Nedelja pride in ž njo prično privržati od vseh strani v Heb železniški vlaki ljudi; nič manj nego 30 nemških poslancev pripeljalo se je tjakaj, ki so imeli vsi tolkače t. j. dobro namazane jezike s saboj, s kterimi bi bili po Slovanih mahali. Ako brzojavke ne lažejo, nateklo se je kakih 9000 ljudi skupaj. Vlada je vso to izzivajoče postopanje proti lastnim ukrepom takoj iz začetka pisano gledala. Iz Prage poslal je ondotni cesarski namestnik grof Coudenhove blizo 40 redarjev v Heb, da bi uzdrževali red, kar se je pa Hebjanom jako zamerilo. Ker so redarji Čehi, Hebjanji pa Nemci, jeli so jim poslednji zabavljati, javno so jih zmerjali in kamnje metali na nje. Še več, v nobeni gostilni jim niso hoteli dati potrebnega živeža! To vendar presega vse meje. Prav tako, kakor krčmarji,

dogovorili so se tudi trgovci in branjevci, da češkim redarjem nihče ne bo niti toliko živeža prodal, kar je za nohtom črnega in celo vodo po vodovodu so zaprli. Vrh tega se je občina obrnila do ondašnjega okrajnega glavarja, namestniškega svetnika Stadlerja, da naj prosi cesarskega namestnika, da jim zopet odvzame češke redarje. Prošnje grof Coudenhove ni uslišal in redarji so ostali do večera v Hebu v službi.

Vlada se je bala, da bi ob tej vročini „pemskim“ Velikonemcem vendar le vtegnili možgani zavreti, vsled česar bi leti več ne ločili natanjko, kje je meja med Avstrijo in sosednjo Bavarsko, ter bi svojo težo morda zanesli celo na Bavarsko, če bi se jim v Hebu ne dovolilo zborovanje. Zato se je obrnila v zaupnem pismu do bavarških oblastij, da naj se državna meja zastavi z bavarškimi orožniki, kteri ne smejo pustiti na bavarska tla. Bavarska okrajna urada Wunsiedl in Tirschenreuth ob meji ležeča sta se iz začetka branila, kasneje sta pa res dala mejo z orožniki obkoliti. V Hebu samem nagromadila pa je vlada razun pražkih redarjev-konjikov, še veliko število financarjev in orožnikov, kar jih je bilo v severozapadnih krajih češke zemlje na razpolaganje. Tako je bilo za dostojen sprejem ljubih nemških bratcev v Hebu tudi od vladne strani vse pripravljeno in sedaj naj pa le pridejo. Devet je ura. Kar se prikaže na čelu obilnoštevilne množice „zatiranih“ Nemcev dr. Funke in jo zavestno proti strelišči maha, kjer misli pozdraviti in obhajati prepovedani shod. Toda pred streliščem je bila straža, obstoječa iz redarjev, orožnikov in financarjev, na čelu je pa politični uradnik. Dr. Funke stopi k njemu in zahteva ključke od strelišča, kterih pa seveda ne dobi. Od ondot poda se deputacija obstoječa iz poslancev dr. Funke, dr. Pergelt in Iro k namestniškemu svetniku Stadlerju in zahteva, da naj se shod dovoli, ali pa naj se Stadler izjavi, da, če bi se shod vsiliti hotel, se bo straža z orožjem v roki temu uprla. Prvo zahtevo je Stadler brez pomisleka odbil, strelišče ostalo je zaprto, gledé poslednje zahteve je pa deputacijo opozoril na dotične zakone in določila, kaj stoji ondi pisano. Opiraje se na to, bi se pač v skrajni sili in ob neupogljivi trmoglavosti poslužil vseh pomočkov, kar mu jih zakonske določbe dovoljujejo, kakor bi bilo to tudi obžalovanja vredno. Zborovanja pa na noben način ne dovoli!

Deputacija se na to priporoči in odide. Na trgu pred okrajnim glavastvom jo je pričakovala zbrana druhal. Ko dr. Funke naznani, kar je zvedel, prično „olikani“ Nemci, ki stoje tako visoko nad „tief minderwertig“ Slovani, kričati in vlado psovati. Redarji pritisnejo od vseh strani in prično ljudi razganjati, s tem so pa dregnili v sršenov meh. Zlasti s pražskimi redarji-konjiki so grdo ravnali, ker so pljuvali na nje in metali kamenje. Nekateri teh redarjev so

„Da gospodična, in sem imel tudi pravico tako postopati, kajti jedino jaz sem bil izvedel dotično novost. To mi je on sam kot razsoden človek in kavalir priznal.

„In vi pravite, da celo oni trenutek, ko ga je že zgrabil požerun, ni nehal misliti na me in zaklical moje ime?“

„Da, gospodična, poslednja njegova beseda je bila vaše ime.“

Ona je vstala in uprla oči v lesketajoče se morsko površje. Njen plašč je padel z glave in ram in vitka postava mlade deve se je čudno zalo zrcalila na zlatem sijaju mladega jutra. Erna je zamišljeno vrgla nazaj svoji dolgi temni kiti.

„Vi me torej ljubite, gospod Anton?“ je vprašala slavnostno.

„Ali še vedno dvomite?“

„Ne; no ako veste, kaj je ljubav, potem me kmalu razumete.“

„Kaj menite s tem reči?“ sem vprašal vznemirjen.

„Reči hočem, da ne morem postati vaša žena, kajti človek, ki je ob enem z vami skočil v morje, da bi mi prinesel poročilo o nevarnosti, grozeči mojemu očetu, je bil jedini moj ljubljeneč.

Kakor strela iz jasnega, so me zadele te besede, ki so hipoma porušile vse moje zlate gradove in vesele nade.

„No, saj gospod Rikardo ne živi več,“ sem zamomljal. „Usoda sama je odločila med nama. Moja brezmejna ljubezen polajša vaše gorje gospodična; vi ga pozabite in bodite srečni z menoj.

„Ne, gospod Anton,“ je odvrnila odločno, „jaz vam želim vsake sreče in blagostanja v življenju, ali ženska bodi družica onemu, kojega ona ljubi. Poglejte no Anton, vaš oče vam dela z roko neka znamenja!“

Bil sem tako neumen, da sem se dal motiti, ter se ozrl na drugi čoln.

Ta trenutek je padlo nekaj v morje in voda je zapluskala. Ko se obrnem — čoln je bil prazen.

Prvi hip sem strahu odrevenel, potem sem urno slekel kurtko in sezul črevlje ter skočil za Erno v morje.

Ali nisem je mogel najti: ona je brez sleda izginila v globini. „

Anton je umolknil in dolgo nepremično gledal na oba otoka, ki sta vedno jasneje in jasneje stopala pred nas.

Čez nekaj časa je znova izpregovoril: Jaz sem zbolel in ležal bolan dva meseca. Oče je

oddal mojo službo drugemu, mene itak ni več mikala Domovina mi je postala puščobna! Z Giaki sem se odpeljal na suho zemljo in od tam dalje v San-Francisko. Od tega časa nisem bil videl niti očeta niti otok Čeraljbo... do današnjega dne. Zdajci veste, gospod lajtnant, čemu sem danes tako otožen.“ — — — — —

Pripovedovalec je umolknil; molčal sem tudi jaz, uprvi pogled na valove, pluskajoče ob našo ladjo. Priprosta, neizmišljena povest pomorščakova je napravila name silen vtis.

„Prosim, povejte,“ sem rekel končno, „kaj se je zgodilo s poštenim zlahtnikom Kastiljem?“

„Tega so že drugi dan ustrelili na trgu v La-Pacu.“

„Ustrelili!“

Ladjina ura je nabila dvanajst in vse je oživel na krovu, iz kajut se je vsipala nova straža in nas zamenila.

Odšel sem v kajuto in se vlegel v posteljo, ali spanec ni zatislil mojih oces. Moja misel se je nehote bavila s tem, kar mi je pripovedoval Anton, bivši lovec biserov na otoku Sv. Duha.

imeli toliko poguma, da so si upali s konji med množico, ali kako so jo skupili. Razljutena družal potegnili je vsacega raz konja in jela s palicami mahati po njem. Jako zanimiv sad nemške olike!

Zvečer podali so se „zatirani“ preširneži k spomeniku cesarja Jožefa, kjer so demonstrativno peli „Wacht am Rhein“. Ko jih je prišla straža, obstoječa iz orožnikov in financarjev razganjati, so tudi to opljuvali, zasramovali in dvigali palice proti njej. Stadler vidoč, da s stražo ne bo nič opravil, pošlje po vojake, ki so jurišaje trg v prav kratkem času spraznili, redarji-konjiki pa sosednje ulice. Nekaj prav preširnih in srboritih so zaprli, govori se, da nad 100, kjer bodo imeli priliko minljivost tega sveta premišljevali. Tudi nekaj krvi je teklo in tudi pod konje jih je nekaj prišlo.

Če se vprašamo, čemu vse to, ne vemo nobenega drugega odgovora, kakor preširnost in brezmejná neznosljivost nasproti drugim narodom od strani voditeljev, in trmoglavost zapejanega naroda, ki se sedaj v eno mer biku enako zaletava v rudeče sukno, v znane jezikovne naredbe. Bog jim daj pamet!

Celjske novice.

(Vseslovenski shod — bodi naše geslo!)

V očigled od dne do dne množech se krivic in preziranja, ki ga ima naš narod izkušati od svojih vražjih protivnikov, ni boljšega sredstva, zdatnejšega leka, da se zjedimo v naših težnjah in nazorih o pripomočkih, nego da slušamo glas, katerega so ravnokar nekateri odločilni listi sprožili — naj se skliče občni shod vseh slovenskih in sosednih hrvatskih poslancev Istrije in Primorja, predsednikov političnih društev in zaupni možje iz vseh slovenskih pokrajin. Za tak shod so se predlagala mesta Celovec ali Celje, naši narodni voditelji v Ljubljani naj bi o tem spregovorili odločilno besedo. Da smo s tem predlogom potipali najobčutljivšo stran naših nasprotnikov spoznamo iz njihovega parlamentarnega krika v slovenskih zadevah po vseh listih. Obečajo nam takoj te misli z vsemi dopustljivimi in nedopustljivimi sredstvi porušiti. Rojaki! ki imate odločilno besedo, društva slovenska ter vsak posameznik, kogar srce polni naš duh, ganite se, trudite in prizadevajte si, da se ta misel brž ko možno vresniči. Tu ni časa odobravati ter — pozabiti. Ali ne vidite, kako tekajo, sklepajo in zborujejo naši protivniki? Izkoriščati vedo ta odmor državnega kolovrata, da bodo, kakor se ta jame zopet sukati, imeli mu dosta gradiva zalagati. Prvo je na voditeljih političnih društev in naših poslancih, da se čim brže gledé skupnega načrta dogovoré, ter se v to svrhu skličejo medsebojno. Kot brat brata prosimo vse rojake vseh slovenskih pokrajin, pozabite na mejsebojne krivde, ter se pokažite v tej prevažni odločilni točki povsem složni!

(Shod zaupnih mož) dne 20. t. m. v Celji bil je zelo mnogoštevilen. Med drugim volil je tudi posebni odsek, ki ima pripravljati vse potrebno za vseslovenski zaupni shod. Videlo se je pri temu shodu, koliko je ogorčenje naroda proti tako izzivajoči vladi. — Izrekla se je zahvala bivšemu drž. poslancu g. M. Vošnjaku in popolno zaupanje sedanjim držav. poslancem.

(Obdačenje posojilnic.) Po novi davčni postavi bodo brez davka tiste posojilnice (Raiffeisenove), katere se ravna po zakonu z dne 1. junija 1889. Rentni davek bodo pač morale vse posojilnice plačevati, t. j. plačevale bodo 1½% od izplačanih in pripisanih vložnih obrestij. Posojilnice bodo torej na boljšem, kajti dozdaj so morale plačevati 2%, katera pa odpadeta vsled postave z dne 11. februarja t. l. Neprilično bi bilo samo to, ako bi se rentni davek moral ¼ letno plačevati kakor postava velevala.

(Meščansko šolo v Celji) obiskovalo je 1. l. 93 učencev. Zapisalo se jih je 46 za Slovence, 45 za Nemce in 2 druge narodnosti. Šola je nemška, dasi je večina učencev slovenska in med onimi 45 Nemci najmanj polovica poturic. Koliko bi ta šola lahko koristila, da je slovenska.

(Umrli je) hčerka nadsodiščnega svetovalca g. P. Levičnika gospodična Marija Levičnik, po kratki mučni bolezni. Blag ji spomin!

(Uradni dnevi c. kr. okr. glavarstva.) Na Laškem, dne 26. julija. V Mozirju, dne 28. julija. V Ljubnem, dne 29. julija. V Šmarju, dne 29. julija t. l.

(Vspored za „Zavezni“ koncert) dne 4. avgusta t. l. je naslednji: Dr. G. Ipavec: „Zavezna“. Mešan zbor s spremljevanjem orkestra. — 1. F. Vogel: „Cigani“. Moški zbor s tenor-solo. Poje g. Štefančič A. — 2. Godba. — 3. A. Förster: „Ljubica“. Mešan zbor. — 4. Deklamacija. Govori gđc A. Osana. — 5. „Na Nehaju gradu“. Moški zbor z baritom solo, Poje g. F. Grajland. — 6. a) Mendelsohn: Andante, b) Paganini: „Motto perpetuo“, na gosli svira g. F. Serajnik, na klavirju spremlja g. J. Pavčič. — 7. A. Förster: „Kitica slov. narodnih pesmij“. Šesteroglasen mešan zbor. — 8. D. Jenko: „Na mom“. Moški zbor. — 9. Godba. — 10. A. Förster: „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesnij“. Mešan zbor s spremljevanjem orkestra. Pri koncertu sodeluje godba c. in kr. pešpolka Leopold II. št. 27. — P. n. gđc. pevke in pevce najljudneje prosimo, da se skoro zglašé za sekirice, koje se sedaj začnejo razpošiljati. Osobito iz Štajarskega bi bilo želeli večje udeležbe. Tudi za stanovanja in banket naj bi se podvizalo z oglašanjem, ker se sicer na zadnje dni preveč dela nakupiči.

(Uradni predstojnik celjskega mesta g. Fürstbauer) je v seji občinskega zastopa dne 16. t. m. v nekem svojem poročilu izrazil med drugim bojazen, da se bodo primerili povodom slavnosti dne 7. in 8. avgusta t. l. izgredi in želi, da bi se nam slavnost sploh prepovedala. Ni pa povedal, ali je mestni urad ali kdor že, izgrednike tudi že najel, ker je notorično znano, da Slovenci nikdar ne izzivljemo ter da nas žalijo in izzivljejo v mestu vedno le elementi skrajno dvomljive eksistence, s kterimi stoje nekateri mestni glavači v prav ozki dotiki. Gospodu uradnemu predstojniku se ni treba bati niti došlih tujcev, temmanj pa nas domačih pohlevnih Slovencev. Le-ti pa želijo tudi, da bi jim g. predstojnik storil vsaj to uslugo, da bi povodom slavnosti potrkal izvestnim hujšakcem in razgrajacem malo energično na prste in potem bo mirna Bosna.

(Zrelostni izpiti na celjski gimnaziji.) Dne 19, 20. in 21. t. m. vršili so se ustmeni izpiti za „maturo“ na tukajšnjem gimnaziju. Vdeležilo se jih je 20 javnih osmošolcev in jeden zasebnik. Mej temi je 11 Slovencev ter 10 Nemcev. Z odliko sta prestala gg. Jakob Rabuza iz Šentjurja ob juž. žel. ter Kvidon Serbec iz Celja — oba Slovenca. Ostalih 19 pa z dobrim vspehom.

(Slavnost blagoslovljenja zastave „Celjskega Sokola“ dne 8. avgusta 1897.) Kakor smo pričakovali, tako se je zgodilo. Mestni urad celjski je v svoji neskončni modrosti in nezmotljivosti pogruntal, da bi se na mah zrušilo celo mestno grmanstvo v prah in pepel, če bi se dovolil društvom, ktera bodo takrat prišla k slavnosti, korporativni nastop v mestu z razvitimi zastavami. Da izvedo cenjeni čitatelji kako gladko tečejo celjskemu, za občni blagor in „javni red in mir“ toli skrbečemu (?) mestnemu zastopu dotične, vedno enake fraze, s kterimi nam je take nastope že nebrojnokrat prepovedati blagovolil, prinesemo nastopno doslovno dotični odlok z vsemi pogreški vred, katerega je prejelo vodstvo „Celjskega Sokola“ dne 16. t. m., kakor sledi. „An die geehrte Vorstehung des „Celjski Sokol“ in Cilli. Mestni urad Celjski prepove javno spreved, katerega namerova prirediti „telovadno društvo Celjski Sokol“ v Celju 7. in 8. avgusta t. l. z obiškovalnimi društvi z razpostrtimi zastavami od kolodvora itd. . . . in nazaj, to z ozirom na javni mir in red sklicevaje se na tuuradni odlok, od 16. aprila 1896 st. 3756, ki se je potrdil z razpisom visokega c. kr. ministerstva notranjih zadev z dne 25. januarja 1897 št. 7466 de 1896 in kterim se je iz enakega vzroka prepovedal javni spreved „Celjskega Sokola“. Narodne razmere se med tem v Celjskem mestu niso spremenile. Častito društveno vodstvo se obvešča o tem s pristavkom, da mu pristoji zoper to razsodbo rekurz na v. c. kr. namestnistov v Gradci v 14. dneh a. d. r. Stadtamt Cilli, am 10. Juli 1897. Der Bürgermeister-Stellvertreter: Jul. Rakusch m. p.“ Pripomnimo,

da je podpis podžupana odtisnjen s šampilijo in se zdi, da ima mestni urad celjski za enake prepovedi tičočé se nas pohlevnih Slovencev pripravljene potrebne podpise kar en gros. — Tako toraj mestni urad. Vprašamo sedaj, od koga se je bati, da bi kalil javni red in mir, če nastopijo slovenska društva v mestu in corpore? Gospoda, položite roko na srce in odgovor vam bode lahak. Le vaša sodrga in našuntana družal obstoječa iz ljudij najdvomljivejše eksistence in nekterih znanih poturic hujška in izziva ne-prestano, med tem ko se mirni in treznomisleči v mestu živeči pravi Nemci škandalizirajo nad takim surovim obnašanjem. Povejte nam le jeden slučaj, kedaj so naši ljudje kalili javni red in mir, kedaj smo vas izzivali, ko ste pri najraznovrstnejših prilikah prirejali po mestu bakljade in sprevede? Dovolili ste 1. majnika t. l. socijalnim demokratom spreved po celem mestu in ni se pripetil niti najmanjši nered. Nemškemu pevskeemu društvu iz Gradca dovolili ste 4. t. m. obhod po mestu, pri kterem se je grozovito heilalo, tulilo in demonstrovalo. Ali smo vas izzivali, ali se je komu las skrivil, vkljub temu, da smo imeli priliko in povod pripeljati temu in onemu pobalinu kako gorko zausnico. Nedavno razsajali ste povodom županovega zapriseženja celo noč, ne da bi vam bili dali ni najmanjši povod k kaki pritožbi. In tako bi vam lahko našteali nebroj slučajev, da se je naše mirno občinstvo brez povoda izzivalo in na skrajni način žalilo, da so se mirno vračajoči gostje sredi mesta napadli itd., a niti v jednom slučaju nismo provocirali najmanjšega nereda mi. A sedaj se boji slavni mestni urad neredov in izzivanj. Zakaj neki? Mi ne izzivamo nikogar, dokazali smo to dovelj. Kdo bode tedaj pouzročal nemire ter kalil javni red in mir? Kdo drugi ko nasprotna stranka. Če se toraj mestni urad ne zane na lastno redarstvo, ki mu je podložno, preskrbi naj dovolj orožnikov in v skrajnem slučaju dobi se na razpolaganje tudi vojaštvo. Potem smo sigurni, da se ne bode kalil javni red in mir, ker dobro vemo, da imajo dotični izvestni hujškajoči elementi strah vendar pred orožniki in vojaštvom. A vsega tega ni treba, kakor je razvidno in zgorajšnjih naših dokazov. Mestni urad naj zapove svojim redarjem objektivno postopanje in naj skrbi za to, da se ne bode od nasprotni strani hujškalo, mi pa garantujemo za to, da se bodo vedli naši ljudje mirno in taktno, kakor dosedaj še pri vsaki priliki. Vsaj vendar nimamo namena, uprizoriti kake demonstracije, kar je najbolj razvidno iz tega, da se bode vršil glavni del naše slavnosti daleč zunaj mesta, toraj na ozemlju, ktero davno več ne spada v področje mestnega urada. Iz tega se razvidi, da je v zgoraj navedenem odluku izrečena bojazen celo neosnovana in da iz istega prav jasno odseva konjsko kopito, ktero se nam hoče zadati. A ni še vseh dnij konec in ne bomo vrgli puške v koruzo, ker smo prepričani, da ne zahtevamo ničesar neopravičenega, nič nedopustnega. Poglejmo le čez mejo n. pr. v Ljubljano. Brez vsake ovire nastopajo tam nemška telovadna društva, toraj slična našim slovenskim, v beli Ljubljani, v kateri je število Slovencev toliko, da se izgubi v njem peščica Nemcev, kteri vendar vkljub neznatnemu svojemu številu uživajo enake pravice s prvimi. V Celji pa, kjer je dobra polovica pristnih Slovencev in še ena četrtnina če ne več tudi naših nam odtujenih rojakov, tukaj toraj, na narodnih naših tleh, hoče se nam zabraniti, javno in očitno nastopiti. Preverjeni smo, da bodo višje inštanca, stopajoč pot pravičnosti in doslednosti na našo pritožbo ukrenile, da se nam mirnim in pohlevnim Slovincem dovoli tudi v mestu, v čigar blagajnico doprinašamo i mi dokajšen del davka, da smemo nastopiti v društvih, kakor nastopajo po drugod ona društva, kterih pristaši so po svojem političnem prepričanju v manjšini. Mi pa jamčimo za to, da bode od naše strani vladal uzorni red in mir. Vederemo.

Spodnje-štajerske novice.

(Iz Teharjev.) V nedeljo dne 18. t. m. zborovalo je „Katoliško slovensko politično društvo na Teharjih“. Zbralo se je lepo število slu-

šatelj. Državni poslanec g. vitez Berks razlagal je v prav umljivem govoru celo svoje in tovarišev prizadevanje v državnem zboru, da se sprejmejo nekateri, za narodno gospodarstvo prevažni predlogi v državnem zboru, da se je pa vsled zloglasnega motenja le prav malo uvesti posrečilo. Na zborovanje došlo je tudi okoli 40 socijalnih demokratov, koji so si sicer prizadevali oporekati, a konečno so pripoznali, da njihovi poslanci ne sledijo v državnem zboru geslu, ki bi jih zamogel dovesti do splošnega zdatnega vspeha. Jako jedrnato govoril je tudi predsednik društva, kateri se je nazadnje v imenu društva in prisotnikov toplo zahvalil g. vitez Berksu na njegovem predavanju, kakor tudi potovalnemu učitelju g. Belé tu.

(V Šmartnem v Rož. dolini) občutili smo 15. julija t. m. ob sedmih zjutraj precej močen potres, spremljevan s podzemeljskim bučenjem. — Poljski sadeži kažejo posebno obilega pridelka. Sadja letos ne bomo imeli, zato nam pa tem bolj obeta vinska trta dobre kapljice, če nas Bog obvaruje toče ali kake druge nesreče.

(Iz Laškega.) Zabavni večer „Bralnega društva za Laški trg in okolico“ je bil jako imenitno obiskan. Prišli so gostje iz Kranjskega in sicer „Kat. delavsko društvo iz Zagorja“ zastopano po 12 članih, gostje iz Krškega, Radeč kakor tudi iz Celja, Teharjev, Zidanega mosta, tako, da je bila dvorana zelo napolnjena. Vrli naši tamburaši udarjali so, da je bilo veselje in zaslužijo polno hvalo. Tamburaški zbor je še mlad in ima se vojskovati z raznimi težavami, pa vendar je imel lepih uspehov, za kar gre hvala njih vstrajnemu vodji in neumornemu vežbanju njega članov. Le vrlo naprej!

(Iz Laškega.) V nedeljo t. j. dne 25. julija t. l. ob 3. uri popoldne bode v pivarni gosp. S. Kukeca potovalni učitelj g. J. Belé predaval o prav važnem predmetu za kmete. Vstop je vsakemu prost, za to naj kmečko naše ljudstvo se v obilnem številu predavanja vdeleži. Potovalnega učitelja je naprosil odbor bralnega društva po posredovanju nadučitelja g. Valentiniča, kot predsednik podružnice kmetijskega društva v Laškem.

(Potres.) Poroča se nam od vseh krajev Spodnje Štajerske, da so občutili dne 15. t. m. ob 7. uri zjutraj precej močen, pet sekund trajajoč potres od severo zahoda proti jugo-vzhodu. Škode pa vendar ni povzročil posebne. Tako so ga precej močno občutili po Savinjski dolini, posebno okoli Gornjegograda, v Gotovljah, v Mišlinji, v Podgorji, v Hrastniku, posebnost pa pri Sv. Kunigundi na Pohorju.

(Potrjen sklep.) Cesar je potrdil sklep štajerskega deželne zboru, v katerem se dovoljuje občini Braslovče pobiranje mostnine ob savinjskem mostu mej Male Braslovče in Podvinom.

(„Katoliško bralno društvo“) ustanovili so pretečeno nedeljo dne 18. t. m. pri Sv. Martinu na Paki v prostorih g. Pirtošekove gostilne. Bilo naj bi srečno!

(Iz Vranskega.) Še enkrat opozarjamo na shod „Kat. pol. društva za vranski okraj“ na Gomilskem, dne 25. julija t. l. popoldne ob 3. uri. Govoril bo g. dr. Iv. Krek o socijalni demokraciji in socijalnem vprašanju sploh; A. K. pa o naši organizaciji. Savinjski, ne zamudite ugodne prilike, pridite v obilnem številu!

(Občinski zastop Velenje) sklenil je v svoji zadnji seji, da odobruje popolnoma jezikovne navedbe za Češko in Moravsko in zahteva iste navedbe tudi za slovenske dežele.

(Druga letošnja veselica v „Hudi luknji“) se pretečeno nedeljo zaradi nenadnih ovir ni mogla vršiti, tem sijajnejša pa obeta biti v nedeljo, dne 1. avgusta t. l. Gospod Ivan Vivod, lastnik „Hude luknje“, prizadeva si na vse moči, obiskovalce najbolje zadovoljiti, le žal, da se mu celo od domačina stavijo ovire. Gospod Vivod je bil že od nekdaj vrl narodnjak, ter svojega prepričanja tudi nikdar skrival ni, vsled tega je naša dolžnost, da ga v njegovem požrtvovalnem domoljubnem delovanju kar najbolje podpiramo. Tretja in zadnja veselica v „Hudi luknji“ bode dne 29. avgusta t. l.

(Umrl je) dne 14. t. m. na Ljubnem Josip Kopušar, bivši pomožni učitelj v Gorici pri Mozirji. Blag mu spomin!

(Gornjegrajska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) imela je v nedeljo 18. t. m. svoj običajni letni občni zbor. Novi odbor je sestavljen sledeče: načelnik gosp. Ant. Svetina, c. kr. notar in župan v Gornjemgradu, namestnik č. g. J. Rodovšek, župnik v Šmartnem, tajnik in blagajnik g. O. Šijanec, učitelj v Gornjemgradu. Želeti bi bilo, da se začne tudi širje tukajšnje občinstvo zanimati za to velevažno družbo!

(Iz Rečice.) Marsikateri dopisnik se je v „Domovini“ že izpodtikal nad tukajšnim županstvom gledé samonemškega poštnega pečata v Rečici — češ, županstvo se za dosego dvojezičnega pečata nič ne zmeni in da mu je menda samo nemški poštni pečat deveta briga, — a bodi jim povedano, da se je marsikatera prošnja in dopis doposlal na merodajno mesto, kajti šest let borimo se že za to drobtinico narodne jednakopravnosti; a na nekatero prošnjo sploh odgovora nismo dobili, — na drugo pa zopet tolažilni odgovor „počakajte, da se sedajni poštni pečat obrabi“. Danes pa vam z veseljem poročam, da je visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo — (na posredovanje našega državnega poslanca g. viteza Berksa, kateremu bodi tukaj za to uslugo izrečena srčna zahvala) — z odlokom dne 30. junija 1897, št. 35.224, v rešitvi naše vloge dne 27. oktobra 1896, št. 1394, dovolilo nov dvojezični poštni pečat.

(Ubilo ga.) Dne 6. t. m. potegovali so krov na cerkev v Lučah. Povprečna bruna bila je preslaba, utrga se ter ubije Franca Dolinarja iz Raduhe.

(Posojilnica v Konjicah) je imela lani 175.746 gld. prometa in napravila 1110 gld. čistega dobička. Njeni rezervni fond znaša 7901 gld. Ta posojilnica si je kupila lani svojo hišo.

(Bralno društvo v Studenicah) priredilo je v nedeljo dne 27. rožnika t. l. na dvorišču g. Koropca veselico s petjem in tombolo, ki se je, kakor vse dosedanje veselice prav dolro obnesla. Prišlo je iz vseh bližnjih krajev obilo cenjenih gostov, zlasti iz Slov. Bistrice, Poličan, Loč in Žič, pa tudi domačinov se je kakor vselej, tudi tokrat toliko zbralo, da je bilo kmalu vso obširno dvorišče napolnjeno z gosti. Na lepo okrašenem odru bilo je razpostavljenih nad 60 raznovrstnih dobikov, in marsikteri opazovalec, ki si jih je ogledoval, dobil je poželenje po tej ali oni reči. Ni toraj čuda, da so naše vrle gospodične pevke gdč. Osana, gdč. Ranerjeva in gdč. Majhenova, ki so blagovolile razprodajati tablice, imele toliko vspeha! In kako tudi ne! Že pogled na dražestne, v krasno belo obleko oblečene in s cveticami okrašene gospodične bil je odločilen; razen tega še njih navduševalne besede! Kdo bi zamogel takim devam kaj odreči!! — Tombola vršila se je v lepem redu, le proti koncu nam je hotel veter kaliti splošno veselje. Ko je bila igra dokončana, nastopil je naš vrlo znani mešan zbor ter je pod vodstvom svojega spretnega in neumorno delavnega kapelnika prekrasni „Venec vipavskih narodnih pesmi“ zapel s tako dovršenostjo, da odobravanje poslušalcev kar utihniti ni hotelo. — A žalibog, da nam je veter vedno v večji meri začel kazati svojo moč ter nam slednjič celo luči ugasnil, tako, da smo bili konečno prisiljeni preseliti se v gostilniške prostore. Pa kmalu smo pozabili vse neprilike in povsodi zavladovalo je občno veselje. Nastopil je zopet naš vrlo mešan zbor ter spretno zapel ostale pesmi, ki so bile na dnevnem redu. Ker pa odobravanje poslušalcev nič prenehati ni hotelo, dodali so vrli pevci še dokaj pesmi, ki so jih peli že pri prejšnjih veselicah. — Umevno je, da nam je pri takšnem splošnem veselju le prehitro minul čas in le prerano prišla nam je ura ločitve! Nehvaležno bi bilo nehati, da ne bi pohvalno omenil onih činiteljev, ki so pripomogli, da se je ta veselica tako sijajno obnesla. Zahvala gre vsem cenjenim udom, ki so blagovolili darovati toliko krasnih dobikov, zahvala gre vsem cenjenim pevkam in pevcem ter njih nadarjenemu kapelniku, ki se niso vstrašili dela in truda ter daljne poti k vajam, zahvala gre pa tudi odboru, ki tako neutrudljivo dela ter se trudi, da svoje ude ne preskrbi le s koristnim

in podučljivim branjem, temveč tudi skrbi, da se zamorejo udje včasih tudi zabavati in razveseljevati. Sijajen uspeh te veselice, kakor tudi vseh prejšnjih naj ga vspodbuja k vstrajnemu delovanju v prid društva in vsega naroda slovenskega.

(Posojilnica v Slov. Bistrici) imela je lani 183.931 gld. 27 kr. prometa. Čisti dobiček znaša 1347 gld. 95 kr. Rezervni fond pa ima s posebno rezervo 2393 gld. 30 kr.

(Častnim občanom) imenovali so občine Loka pri Zidanemmostu, Golobinjska in Št. Vid na Planini preč. gosp. župnika Anton Ribar-a k 25letnici mašništva, svojim častnim občanom.

(Grajščino Gornja Sevnica) prodali so na dražbi pri deželnem sodišču v Gradcu. Grajščinsko posestvo s pripadajočimi zemljišči drugod, cenjeno je bilo na 248.104 gld., a kupila ga je baronica Wallmoden (Paulina Lucca) za 100 tisoč.

(Petindvajsetletnica brežko-sevniškega učiteljskega društva na Vidmu) se je v nedeljo kaj lepo obnesla. Udeležilo se je krasne slavnosti čez 40 učiteljev in učiteljic iz brežkega okrajnega glavarstva in tudi nekaj tovarišev s Kranjskega. Popoldne so imeli vrli slovenski pedagogi mašo, slavnostno zborovanje z govorom g. Mešička in izlet v Krško, kjer so si ogledali stalno učilsko izložbo pod vodstvom predsednika ondotnega „pedagogijskega društva“ g. Bezlaja. Popoldne je bil banket in koncert v gostilni g. Podjeda na Vidmu. Pri koncertu, katerega se je udeležilo veliko občinstva, sodelovali so poleg gg. učiteljev in učiteljic rajhenburški godbeni in videmski tamburaški klub. Čuli smo toliko lepih pesemskih in godbenih komadov, da smo se kar čudili izurjenosti in vstrajnosti pevcev in godcev. Iz cele slavnosti smo z veseljem posneli, da je ne samo v starejših ampak tudi v mlajših učiteljih tega okraja duh tistega, kateri je bil društvo ustanovil, t. j. duh rajnega šolskega nadzornika in ravnatelja Jamška. Za vspeh lepe slavnosti ima največ zaslug društveni predsednik, g. Ekselj, pa tudi pevovodja, g. Aparnik, katerima in vsem drugim sodelavcem se s tem zahvaljuje udeležitelj.

(Odlikovanje.) Častni kanonik, dekan in župnik v Kozjem, mil. g. Janez Bosina je od presvitljega cesarja odlikovan z zlatim križcem za zasluge s krono.

(Shod volilcev) bo sklical v Kozje č. gosp. Jožef Žičkar, državni in deželni poslanec, dne 25. t. m. in ne v Ormož, kakor se je zadnjič poročalo. Poročal bo o deželnem in državnem zboru pri g. Fran Gučeku ob 3. uri popoldne. Po poročilu je otvoritev bralnega društva.

(Vabilo na otvoritev „Gospodarskega bralnega društva v Kozjem“), ki se vrši dne 25. julija t. l. z naslednjim vspehom: 1. Pozdrav predsednika osnovalnega odbora. 2. Čitanje in razlaganje društvenih pravil. 3. Zapisovanje udov. 4. Volitev predsednika in odbornikov. 5. Razni predlogi oz. govori in nasveti. Med posamičnimi točkami svira godba in pojó pevci. Začetek po večernicah. Prostor: Gostilniški vrt g. Fr. Gučeka. Osebna in posebna povabila se ne morejo razpošiljati. K obilni udeležbi najljubše vabi osnovalni odbor.

(Sejem v Kozjem) bo v ponedeljek dne 26. julija. Ker se je zadnjič na Antonov sejem priglasilo več sto glav živine in to prvič po več letih in je tudi kupčija bila povoljna, nadajamo se, da se bo Jakobov sejem še boljše obnesel, na katerega opozarjamo tem potem živinske trgovce in kupce.

(Nova enorazrednica.) Deželni šolski svet odločil je dosedajno k Frajhamu podružno šolo v Planicah v samostojno enorazrednico spremeniti ter jo je uvrstil v 2. plačilni red.

(V znak hvaležnosti) Ko so se vračali vrli mar.b. abiturijenti mimo Ptuja na svoje dome, izstopili so v Ptui ter posetili grob bivšega učitelja, preblagega profesorja Luke Kunsteke. Položili so na njegov grob prekrasni venec. Blag mu spomin, neumornemu rodoljubi in vztrajnemu učitelju, ki si je s svojo očetovsko ljubeznivostjo pridobil večno srca svojih gojencev. Blagor pa tudi vzornim dijakom, pri kojih živi čut hvaležnosti v toliki meri.

(Slovenjigradec.) Uradna učiteljska okrajna konferenca za politični okraj Slovenjigradec se

bode vršila v Slovenjemgradu dne 24. julija t. l. Vprašanja, na katera morajo učitelji odgovarjati so tista 4, katera se bodo prihodnje leto pri deželni učiteljski konferenci v Gradci obravnavala.

(Občinski odbor v Košnici) se je izrekel za pravične jezikovne naredbe za Češko in Moravsko in prosi visoko vladu za enake naredbe za vse slovenske pokrajine.

(Ormoško okrajno učiteljsko društvo) zborovalo je v obilnem številu udeležencev 1. t. m. pri Sv. Lenartu nad Vel. Nedeljo. Obravnavala so se s prav živahnim zanimanjem letošnja konferenčna vprašanja ter se v to sprejeli posebni stavki. — Nadalje predaval je domači nadučitelj g. Ivan Kosi z odovino tamošnje šole. Vsi navzoči so iznenadeni slavili obletnico gospoda Ivana Kosi, kateremu je ravno isti dan preteklo 25 let odkar tam slušbuje. Pri jubilanu je bil izboren skupni obed, kjer ni manjkalo napitnic in petja. Živijo! Častimo jubilanu in vsem.

(Iz Ormoža) se naznanja, da bode katoliško politično slovensko društvo „Sloga“ imelo občno zborovanje v nedeljo dne 25. julija 1897 ob 3. uri popoldne v gostilni g. Kalchbrennerja pri „Solncu“. Povabljeni so čast. g. državni poslanec dr. L. Gregorec, in deželni poslanec dr. Fr. Rosina, ki bodeta poročala o svojem poslanškem delovanju. Gledé na posebno važnost tega shoda uljudno vabi k obilni vdeležbi odbor.

(Strela vdarila) je dne 10. t. m. v stanovanje kočarja M. Schrei pri Radgoni. Zgorelo mu je stanovanje z gospodarskem poslopjem ter jedna krava.

(Umor in samomor.) Dne 15. t. m. je 28-letni posestnik J. Prhal v Hrušovanih pri Židlovicah na Muravi udaril svojo ženo s sekuro po glavi in jo ubil, sam pa je skočil v vodnjak in se utopil. Povod groznemu zločinu je bila nezastopnost med mladim ubogim možem in premožno staro ženo.

(Iz Malega vrha.) Tudi v veselih Slov. goricah smo se veselili godú slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metodija. Slišalo se je mnogočno gromenje topičev, posebno od kapelice sv. Cirila in Metodija v Ročici, ktero je postavil nepozabni vrli kmet Matej Zemljič. Zvečer smo zrlili mnogo lepih kresov od našega prijaznega griča, a fantje so pri fari trijančili, tako, da nam je veselja poskakovalo srce; a na dan praznika se je služila pri sv. Ani slovesna sv. maša, ktere se je vdeležilo mnogobrojno pobožnega ljudstva, da s tem počasti naša svetnika.

(Razpisane službe.) Pri novem okrožnem sodišču v Mariboru razpisano je osem svetniških mest v sedmem, šest tajniških v osmem in štiri mesta sodnih pristavov v devetem plačilnem razredu. Nadalje mesto pisarniškega načelnika v desetem, dvanajst pisarniških oficijalov v desetem in dve mesti zemljiških knjigovodij v devetem plačilnem redu.

(Umor in samomor.) Dne 11. t. m. našli so šetalci v Mariboru nižje Puntigama-mosta mrtvi trupli nekega vojaka in ženske osebe. Kmalu se je spoznalo, da sta to računski stražmešter mariborske deželne brambe Jos. Wagner ter deklica Roza Šauperl iz Maribora. Po legi sklepati, ustrelil je Wagner s samokresom, najprej deklico, na to sam sebe. Ovira zakonski zvezi bil je vzrok.

(Mnogo dobrega sadu) so obrodili slovenski paralelni razredi na mariborski gimnaziji, kar je pokazal letošnji zrelostni izpit. S pravim zanimanjem smo pričakovali, kako se bode iztekla matura, pri kojih so bivši učenci teh novih razredov. Nad naše pričakovanje, izvršila se je ta izborna, hvalevredno. Oglasilo se je k maturi 41 osmošolcev, 32 Slovencev in 9 Nemcev. Propadel ni nobeden, le 3 imajo čez 2 meseca ponavljalni izpit. Z odliko izvršilo jih je 14, in sicer: Bosina Ivan, Božič Anton, Florjančič Jože, Kociper Ivan, Kosi Jaka, Kukovec Alojzij, Simovšek Jos., Mally Arnold, Očkerl Jos., Slavič Matija, Spindler Fran, Stergar Anton, Vajda, Wressnig Franc. Kakor vidimo, je mej odličnjaki 12 Slovencev! Ali je bilo boljšega vspeha pričakovati? S tem zamašimo samozavestno neslane in sovražne napade na ta in celjski zavod. Živela naša nadepolna, svoje vzvišene naloge si svesta, učeča mladina!

(Okrožno sodišče v Mariboru.) To novo ustanovljeno okrožno sodišče, ki začne poslovati dne 1. januarja 1898, obsegalo bode sodne okraje: Ormož, Št. Lenart, Ljutomer, Marenberg, Gornja Radgona, Ptuj, Slov. Bistrica in Maribor levi in desni breg Drave. Okrajna sodišča na desnem in levem bregu Drave združita se v jedno sodišče. Upali smo, da se pridružijo temu okrožnemu sodišču tudi cmureški, arnelški in radgonski okraji, v katerih živi dokaj odstotkov Slovencev, ki bodo vsled enake omejitve lahko v nekaterih desetletjih za nas povsem umrli, ako se jih ne usmilijo sosede in odločilne osebe v njih sredini.

(Ženstvo napreduje.) Dne 13. t. m. napravile ste v Gradci izpit iz državnega računovodstva gospici Hildegarda Hochmair in Helijodora Macun. To je prva enaka prikazen v Avstriji. Kmalu bo katera tega naprednjakega ženstva sedela na ministerskem sedežu. K čemu nam bodo potem nove gospodinjske šole?

Druge slovenske novice.

(Škode po potresu.) Potres, kojega smo i pri nas v Celji dne 15. t. m. ob 7. uri zjutraj občutili, povečal je svojo silo znatno proti sosednji Kranjski. Jako silno je zopet zadeta Ljubljana. Ljudstvo, ki je že ravno nekoliko pozabilo onih groznih trenutkov predlanskega leta, prestrašilo se je zopet ter bo trajalo nekaj časa, da ga zbežanje in strah mine. Provročil pa je tudi ta potres dokaj, da obilo škode. Nova poslopja dobila so nevarne razpoke, pri starih, manj trpežnih stavbah podirale so se cele stene, porušilo se je 105 dimnikov, opeka pa je sula liki toča raz streh. Sosebno trpko je prizadet „Narodni dom“, novo poštno poslopje in bolnišnica. Trpele pa so tudi mnogo cerkve z zvoniki vred. Škodo cenijo na jeden milijon gld. Župan g. Hribar izdal je takoj oklic na ljubljansko prebivalstvo, v kojem jih tolaži ter opominja pred vznemirjanjem, zagotavljajoč jih, da je on takoj odredil, da se provročena škoda ceni.

(Potresna opazovalnica) V Ljubljani ustanovijo posebno opazovalnico potresov; mesto poslalo je profesorja Belar na lastne troške v Paduvo, da si pridobi v svrhu opazovanja potrebne znanosti.

(Imenovanje.) G. Jos. Dobida, do sedaj v Briksenu na Tirolskem, imenovan je finančnim svetnikom pri finančnem ravnateljstvu v Ljubljani.

(Rudolf grof Chorinsky †.) Dne 17. t. m. umrl je v Ljubljani nenadoma vpokojeni c. kr. dvorni svetnik grof Chorinsky. Pokojnik se je rodil 1836 l. v Lincu, a prišel že v mladih letih službovat k političnim oblastim na Kranjsko, tako v Črnomlju, v Krškem in v Ljubljani. L. 1883. imenovali so ga dvornim svetnikom ter ga l. 1886. premestili k namestništvu v Gradec. V pokoj je stopil še le pred nekimi tedni. Bil je to blagi značaj, politično nepristransk. Vedno je rad povdarjal, da je preživel najlepša leta svojega življenja na Kranjskem. Slovence je ljubil priateljsko ter hvalil njihove lepe lastnosti, in pripomnil, da si zasluži ta spoštovanja vreden narod boljše bodočnosti, nego jo vživa. Ljubljano je nazival njemu najljubše mesto na sveti, kamor je tudi takoj, ko so ga vpokojili, odšel. Žal, da se ni zamogel dolgo razveseljevat. Blag mu spomin!

(Ljubljanskih šol) letna poročila kažejo v marsičem lepo lice; n. pr. nižja gimnazija je izdala, ker je slovenska, tudi slovensko izvestje (toda svedoče ima le nemške in v „Ljubljanki“ pošilja le nemške razglase); višja gimnazija ima v letopisu slovenski članek prof. Ilešiča; ljudske šole slovenske izdajajo tudi slovenska izvestja. Realka pa je nemška in ravno tako je njeno izvestje. V nemške ljudske šole v Ljubljani pohaja pa polovico in še več slovenskih otrok. Kdaj bode slovenski mestni šolski svet, v čegar področji so vse te šole, to prepovedal? Naj družba Ciril Metodova na to nekoliko pazi! Posnemajte Čehe, ki vsako leto s plakati roditelje na to opozorujejo!

(Iz Ljubljane.) Te dni so se vršile na ljubljanski podkovski šoli skušnje za kovače, ki niso obiskovali nobene podkovske šole. Oglasilo se je 9 kovačev, mej njimi samo 2 Kranjca, a 6 Štajercev in 1 Korošec. Koroški kovač, Karol Grajner,

je s svojim znanjem komisijo presenetil, toliko bolj, ker je bil pri skušnji v Celovcu padel na jedno leto. Vprašan, kako je mogoče, da je padel, je mož povedal, da zato, ker nemški ne zna. V celovski komisiji ni bilo nobenega, ki bi bil znal slovenski, da bi se bil z možem razgovoril, Grajner pa ni znal nemški. da bi bil komisijo umel Štajerski kovači so potrdili, da so prav iste razmere tudi v Gradci, da je tudi tam že marsikateri kovač pri skušnji padel, ker ni znal nemški in ni razumel slovenščine nezmožnih članov komisije. Take razmere so pač škandalozne. Štajerski in koroški poslanci imajo dolžnost, da o tej stvari izpregovore ostro besedo v dež. zboru. Le nikar ne bodite obzirni!

(Požari po streli.) Strela zažgala je 9. t. m. skedenj Jan. Jenca v Goričicah; dne 10. t. m. skedenj Antona Pezdirja, ki pa je še pravočasno ogenj zapazil in pogasil.

(„Stavbinska družba, registrovana za drugo z neomejeno zavezo“) ustanovila se je v Radovljici. Namen podjetja je z združnimi sredstvi nakupovati ali po zameni pridobivati si zemljišča kot stavbišča in na istih graditi poslopja za stanovanje, event. tudi za druge namene združnikov, pri katerih naj bodo, če le mogoče, tudi vrtovi. Prvi občni zbor izvolil je v načelstvo nastopne gospode: načelnikom Aleksa Robleka, lekarnarja, njegovim namestnikom dr. Jankota Vilfana, odvetnika, tajnikom Hugona Robleka, magistra famacije, njegovim namestnikom, Vinkota Hudovernika blagajnikom, Josipa Kosirnika, c. kr. okrajnega živinozdravnika, njegovim namestnikom, Antona Homana, trgovca, članom brez resora, Janeza Baloveca, trgovca, in namestnike: Mateja Kosmača, gostilničarja, Ivana Malija, posestnika in Janeza Novaka, dekana, vsi v Radovljici.

(Na vojaškem strelišči) pri Krškem se vrše letos strelne vaje topničarjev iz Radgone, Gorice, Gradca, Celovca od 10. t. m. do 10. avg. Dne 16. t. m. se je prigodila nesreča. Deček z Bregov našel je granato, pa jo je hotel igrati se na vrtati. Granata počil in usmrti dečka.

(Posojilnica v Velikih Laščah) je izdala za zadnje tri mesece l. l. svojega poslovanja prvo svoje izvestje. V tej kratki dobi je imela že 28 311 gld. prometa.

(Slavnemu slovenskemu misijonarju Baragu) vzdali so na njega rojstnem domu, gradu Malavas na Dolenjskem tudi spominsko ploščo in olepšali njegovo rojstno sobo v tem gradu. Dne 25 t. m. oz. 8. avgusta t. l. pa se priredi ravnotam ljudska veselica, katere se udeleži tudi šolska mladina. Tako se bode dostojno častil spomin tega slovečega „apostolja Indijancev.“

(Modras v senu.) Posestnik A. Sušnik v Vipavi pripeljal je dne 12. t. m. voz sena domov. Seno zmečejo na skedenj; ko položi nato mati 3letnega otroka v seno, jame ta kričati: „Kača, kača!“ Res vidijo prihitejši stariši prav blizu otroka velikega gada, ki se je ravno trudil, podgano požreti. Pripeljali so ga bili s senom na vozu. Oče ga je ubil.

(Nov slovenski odvetnik za Koroško.) Pretekli dni napravil je g. dr. Alojzij Kraut odvetniški izpit v Gradci. Novi odvetnik je koroški rojak iz Pliberka in se naseli na Koroškem.

(Beljak — koraka!) To razupito koroško mesto tekmuje po svojem nestrpnem značaju z našim Celjem. V seji dne 18. t. m. sklenil je ondotni občinski zastop z 1. septembrom t. l. ustaviti poslovanje prenešenega delokroga — kar si niti graški mestni zastop ni upal storiti. Istodobno izraža svoje „bratovsko“ sožalje mestu Hebu.

(Brezčloveški napad.) Dne 4. t. m. napadel je v Lattenbergu blizu Wolfsberga na Koroškem nek mladi fant že postarane tesarja ter ga res zverjaško razmesaril. Odrezal mu je jedno uho, iz lice izrezal mu je meso ter mu prizadajal na rokah in nogah toliko in takomučnih ran, da se revež niti ganiti ni mogel. Umrl je drugi dan, ko je izpovedal ime napadalca, kojega so zaprli.

(Posojilnica v Celovci) je lani že 8. leto poslovala. Imela je 164 560 gld. prometa, 640 gld. dobička in čez 3000 gld. rezerve.

(V Trstu) hočejo, kakor se kaže, Lahoni sami prisiliti enaki bojkot, kakor je v Gorici. V

zadnji svoji seji zahtevali so nekateri mestni zastopniki, da se prepove prodaja kruha in drugih živil okoličank na javnih ulicah ter se odženejo razprodalci oglja, da se ne smejo videti na ulicah vozovi z voli vpreženi, ker se jim baje ta žival zdi preveč slovenska, videti želé le osle in mule.

(Rovinj.) Znano je, kako je razsajala svoječasno rovinjska mestna druhal proti dr. Laginji, ker je ta zagovarjal slovanske obsojence v Pulju. Rovinjski župan postopal je vsled tega dokaj trezno in pravično napram razgrajalcem, a nakopal si jezo in maščevanje meščanov. Večina svetovalcev v mestnem svetu kaže svoje sočustvo razgrajajočim, ter odložila svoje mandate, v znamenje, da hoče županu nasprotovati.

Druge avstrijske novice.

(Ministerska kriza v Avstriji.) Vsi listi razpravljajo in vganjajo po svoje, da se sedajno ministerstvo ne obdrži temveč kmalu odide. Predsednikom zaznamujejo grofa Merwelda ali tudi barona Gautscha. Mi smo postali tako topi, da se niti ne brigamo, jeli kaj resnice pri tem. Boljšega nimamo pričakovati — a huje pa nam vendar biti ne more. Vladni listi sicer trdijo, da stoji vse trdno, ter da si bo vlada na vse kriplje prizadevala uravnati tem hitreje narodnostne razmere zakonitnim putem, ne da bi se pri tem komu narodu kratile zajamčene pravice. No, začetkom je vrlo pogodila — v odpravi celjske slov. gimnazije in ove poljske v Tešinu. Ako tem načinom pomiri obstrukcijo — razpršila se ji bo večina.

(V Dalmaciji) začela je poštna in brzojavna oblast mesto do sedaj jedino italijanskih uvedeb in zakonov, take tudi v hrvaškem jeziku izdajati. Sprevideli so menda, da se jim to prej ali slej itak zapove, ter so hoteli vlado prehiteti.

(Hrvatski sabor) se snide, kakor smo že poročali, dne 29. t. m. k prvemu zasedanju. Mažaronska oblast na Hrvatskem, katera je edino zakrivila svoječasno krvave izgrede v Bošnjacih in v Ivan Žabnem, hoče sedaj neveljavne volitve ondukaj za se izkoristiti. Nalašč je preložila nove volitve tam do jeseni, ko se že zasedanje zaključi, samo da ne dobi narodna stranka dva nova člana, za koje se je tam glasovalo. Tako misli nevarno ji protistranko oslabiti.

(V ogerski zbornici) nadkriljujejo bivše dunajske obstrukcioniste. Slišijo se glasi, kakor: „Če so v dunajskem državnem zboru tolkli po mizah, bti hočemo mi po glavi predsednikovi“. Imajo pa tudi dokaj ukusnejšo razpravo — o sladkornem davku in njegovih premijah, mej tem ko se je na Dunaji razpravljala Nemcem toli kislo grenka jezikovna enakopravnost. Predsednik Bánffy izumel si je sicer dobro sredstvo, da se razprave raztegnejo tudi na ponočne ure. Ako pa tudi to ne bo izdalo, odmeril se bo vsakemu sklepu stavljenega predloga določen čas, ter se bo po preteku tega časa za sprejetje glasovalo, ne oziraje se na to, pridejo li pri tem vsi govorniki na vrsto ali ne.

Ogled po širnem svetu.

(Srbska kupčijska pogodba z Bulgarijo.) V srbski skupščini sprejela se je na predlog ministerskega predsednika Simića kupčijska zveza z Bulgarijo. Ko so k temu še nekateri govorniki povdarjali bratovsko somišljenje in vzajemnost z Bulgari. nastalo je burno odobravanje in pritrjevanje. Živi še bratski duh na jugu — v jezó nemškemu pričakovanju.

(Poljedelski štrajk v Italiji.) V zgornji Italiji vstavlja vedno več poljedelcev delo. Žanjice, mlatiči, da celo pastirji zapuščajo svoje opravke ter zahtevajo toliko plačila, da bodo pri delu tudi živeti zamogli. Kaj pa vladna zbornica? Kuje nepotrebne naklepe o vojskah, a če se poljedelskih zadev dotakne, sklene k večjemu na uporne kruhoborce poslati — vojaštvo.

(Kreta.) Poročila iz Krete so kaj nezanesljiva, vsled česar tudi sedaj krožeči vesti ne moremo dosti verovati. Piše se namreč, da se prav kmalu vpelja popolna samouprava tega otoka: Vrhovnega poveljnika izbere šest evropskih velevlastij, a sultan ga potrdi. Sultanu pla-

čevalo se bo nekaj davka, ne da bi imel kake pravice do notranje uprave. Državni jezik bo grški, zakonodajstvo po evropskem kroju. Vojaštvo se sestavi iz domačinov, vendar najvažnejše krdelo bo iz tujih vojakov. Dvomimo, bo-li se sultan vklonil tem in enakim pogojem. Mir mej Turčijo in Grško še ni sklenjen.

(Na otoku Kuba) ni se še posrečilo Španjcem vstaje zatreti, dasi si vedno priborijo — po razglasu v domačih časopisih — sijajnih zmag. Dne 14. t. m. podili so zopet čete vstašev; bežeči zanetili so velikansko bombo, ki je pri razpoku 43 vojakov španskih preganjalcev usmrtila, nad 50 pa težko poškodovala.

Dopisi.

Podporno društvo za slovenske visokošolce v Gradci. Odbor tega društva se je v prvem občnem zboru takole sestavil: Predsednik: dr. Gregorij Krek, vseuč. prof.; podpredsednik: dr. Benjamin Ipavic, zdravnik in primarij; tajnik: dr. Karol Štrekelj, vseuč. prof.; blagajnik: Fran Železinger, prof. na II. drž. gimnaziji; tajnikov namestnik: Fran Hauptman, prof. na učiteljski; blagajnikov namestnik: Avguštin Škočir, župnik na dež. bolnici; odbornika namestnika: Fran Hrašovec, okrajni sodnik v p., in Stefan Rojnik, c. kr. namestn. oficijal; pregledovalca računov: dr. Ivan Klasinc, odvetnik, in Anton Turkuš, prof. na dež. vél. realki. Odbor se je volil za tri leta. — Podpornemu društvu za slovenske visokošolce v Gradci so dozdej darovali po g. vseuč. prof. dr. Kreku: sl. „Kmetiska posojilnica ljubljanske okolice“ v Ljubljani 40 gld.; sl. „Kmetiska posojilnica na Vrhniki“ 20 gld.; sl. „Posojilnica v Gornji Radgoni“ 15 gld.; sl. „Posojilnica v Marenbergu“ 10 gld.; g. dr. Gr. Krek, c. kr. vseuč. prof., 10 gld. (1. obrok ustanovnine); g. A. Kupljen, c. kr. notar v Črnomlju, 6 gld.; g. dr. Benj. Ipavic, zdravnik v Gradci, 5 gld.; g. I. Pauer, trgovec v Braslovčah, 5 gld.; g. Avg. Škočir, župnik na dež. bolnici v Gradci, 5 gld.; g. dr. K. Štrekelj, c. kr. vseuč. prof. v Gradci, 5 gld.; g. A. Turkuš, prof. na dež. vél. realki v Gradci, 5 gld.; g. A. Rumpler, prelat in kanonik v Gradci, 4 gld.; g. W. Wanous, trgovec v Radgoni, 3 gld.; g. Fr. Hauptman, prof. na učiteljski v Gradci, 2 gld.; g. Fr. Hrašovec, c. kr. okr. sodnik v p. v Gradci, 2 gld.; g. Božidar Štifter, gimn. prof. v Kalugi, 1 gl. — Nadalje sta še darovala: g. A. Kaspret, c. kr. prof. na I. drž. gimnaziji v Gradci, 5 gld.; g. Fr. Železinger, c. kr. prof. na II. drž. gimnaziji v Gradci, 5 gld. — Vsem skupaj in vsakemu posebej izreka odbor pristrčno hvalo za prejete prispevke in prosi, naj blagovoli slavno slovensko občinstvo podpirati naše novo prepotrebno podporno društvo za uboge a marljive slovenske dijake na vseučilišči in tehniki v Gradci. Kdor ima veliko, naj daruje več, kdor ima malo, naj daruje nekaj. Vsak, ki bode naše novo društvo na kateri koli način podpiral, sme prepričan biti, da stori eminentno dobro delo. Odbor bode s prejetimi prispevki vestno ravnal in prejeta darila le med tiste dijake delil, ki se pridno učé a so žalibog v sili in bedi. — Znano je, da nam treba v vseh strokah naraščaja. Ako skrbimo za dobro vzgojo naše mladine, skrbimo ob enem za boljšo bodočnost milega nam naroda. — Prečastiti blagi podpiralci in prijatelji naše mladine naj blagovolijo svoje prispevke pošiljati: g. Fr. Železinger-ju, c. kr. prof. na II. drž. gimnaziji v Gradci, Graz Zinzendorfgasse, Nr. 32. I. St.

Narodno-gospodarske novice.

Splošna pridobnina po našem novem davčnem zakonu.

Piše dr. R. Pipuš.

Zakone ali postavbe poznati je za vsakega važno, da ve, kaj je dolžan storiti in kake pravice ima. Posebno važno pa je poznati davčne zakone, ki nam nalagajo občutna bremena, katera občutimo skoraj dan za dnevom. Vsakemu je treba vedeti, kake dolžnosti mu davčni zakoni nakladajo, kaliko davka se sme od njega terjati, in kaj mora še drugega storiti. Kdor tega ne ve, zabredel bode mnogokrat v škodo, zadele bodo ga večkrat ostre kazni, ker ni storil

o pravem času in pravilno svoje dolžnosti kate-re ni poznal. Kdor ne pozna davčnih zakonov bode trpel tudi marsikako krivico, mnogokrat bode plačal več, kakor je plačati dolžan, ker ne vé, kake pravice ima, in ker ne ve, kako in kedaj se naj brani proti krivicam, ki se mu godijo. Davčni zakoni dajejo tudi mnogokrat izdatne olajšave. Užival bode pa te olajšave le tisti, ki ve za nje, in ki bode se za nje briga. Take olajšave se navadno nikomur ne usiljujejo, in kdor jih ne zahteva, jih tudi ne dobi.

Lani smo dobili zelo važen nov davčni zakon. Isti bode posebno malim davkoplačevalcem davčno breme precej olajšal. Treba ga bode torej poznati, da bomo imeli od njega kar največjo korist. Ta zakon bode še pa treba tudi iz drugega razloga poznati bolj natanko; kakor smo poznali dosedanje davčne zakone. Do sedaj so davke odmerjala in izterjevala državna davčna oblastva sama. Davkoplačevalci niso imeli pri tem ničesar govoriti. Mnogo se je tožilo, da davek ni pravično razdeljen, da tisti, ki bi lahko plačali več, plačajo premalo, drugi pa, ki ne morejo toliko plačati, morajo plačati preveč. Te pritožbe bile so mnogokrat opravičene. Po novem zakonu bode pa pri obdačevanju imeli najvažnejšo besedo davkoplačevalci sami. Oni sami bodo med seboj razdeljevali davek, ki se mora plačati, oni sami bodo določevali, kdo izmed njih naj plača več, in kdo manje. Že zavoljo tega bode treba novi davčni zakon vsakemu dobro poznati, da bode vedel, kake pravice mu daje novi zakon, kako naj te pravice izvršuje, in kako naj postopa.

Novi davčni zakon je od 25. vinotoka 1896 in v davčnem zakoniku razglašen pod št. 220. K temu zakonu je finančno ministerstvo pozneje izdalo še obširne izvrševalne prepise, s katerimi natančneje določuje, kako se naj davčni zakon razume, in kako je treba postopati pri izvrševanju davčnega zakona. Razun tega pa še veljajo tudi naprej razni stareji zakoni, ki rešujejo vprašanja, ki v novem zakonu niso znovač urejena. Po novem davčnem zakonu bodo se davki plačevali od 1. prosinca 1898. Priprave za odmerjenje novih davkov pa so se začele že 1. malega srpana 1897. (Dalje prih.)

Koledar.

Petek (23.) Apolinarij, škof. — Sobota (24.) Kristina, devica. — Nedelja (25.) 7. pobinkoštna. Jakob, apost. — Ponedelj. (26.) Ana, mati Mar. — Torek (27.) Pantaleon, m. — Sreda (28.) Inocencij, p.; Nazarij in dr. mm. — Četrtek (29.) Marta, d. — Mlad dne 29. ob 4. uri 56 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 26. julija v Žalcu, na Teharjih, v Lipnici, pri Mariji-Trošt, v Kozjem, Slov. Bistrici, Ormožu in na Framu. Dne 29. julija na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 30. julija v Kostrivnici.

Loterijske številke.

Trst 17. julija 1897:	34, 82, 72, 15, 25
Linc " " "	63, 42, 18, 77, 41

Oklic slovenskim abiturijentom!

Akad. društvo „Slovenija“, katere geslo je „Vse za narod in svobodo“ in katera združuje vže 57 tečajev slov. akademike na Dunaji, Vas vabi, da postanete njeni člani.

Društvo Vam ponuja na izbero domačih in tujih časopisov in leposlovnih listov (skupaj 52 po številu), tudi njegova knjižnica je precej bogato založena (šteje blizu 2000 zvezkov). Vže v preteklem letu so se osnovali v področji „Slovenije“ strokovni klubi, v katerih se člani iste stroke skupno pripravljajo za svoje delo v domovini in v katerih se spopolnjuje še sem ter tja pomanjkljiva terminologija.

Tako se je oživil po nekaj letih tudi slovstvenozabavni klub.

Kako plemenit in vzvišen namen ima naše društvo, pričajo pravila sama, iz katerih naj navedemo tukaj le sledeče točke:

§ 1. Namen društva je, biti duševno in zabavno središče slov. visokošolcev na Dunaji in gojiti dijaški življ mej svojimi člani.

§ 2. Sredstva v ta namen so: društveni shodi, seje, zabavni večeri, veselice, izleti, znanstvena in leposlovna predavanja, gojenje glasbe, društvena čitalnica in knjižnica.

§ 4. d) Redni člani morejo biti le slovenski slušatelji dunajskih velikih šol za časa svojih ukov.

§ 5. Vsak redni član ima pravo, da se udeležuje vsakoršnih društvenih shodov in sej, na občnem zboru stavi predloge in resolucije, interpeluje predsednika ali odbor, debatuje, voli in se dá voliti ter pohaja čitalnico in uporablja društveno knjižnico.

Tovariši! Vstopite v naše društvo in omogočite, da bo kos svojim nameram!

Na svidenje na Dunaji!

Za odbor slov. akad. društva „Slovenija“.

jur. Metod Dolenc l. r. phil. Anton Jeršinič l. r.

tč. predsednik

tč. tajnik

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so v zadnjih treh tednih poslali: G. Josip Rajšp, učitelj v Ormožu, 5 gld. 50 kr., nabranih pri sv. Miklavžu blizu Ormoža povodom pomladnega izleta učiteljskih društev za ormoški in ljubomerski okraj. — Pri pogrebu g. župnika Petra Vozu zbrani duhovniki namesto venca 17 gld. 25 kr. po g. M. Šketu v St. Janu. — Č. g. Augustin Škočir, kurat v Gradcu, 5 gld. kot mesečni prispevek za junij. — Zbirka Slovencev v Kočevju 17 gld. — Vuhred-marenberska podružnica po č. g. Jos. Černku 8 gld. — Žalški diletantje v veseli družbi v „Narodnem domu“ v Celju nabrali 1 gld. 25 kr. — Podružnica za Velikovec in okolico 28 gld. 16 kr. udnine. — Podružnica za Opače in okolico 22 gld. 50 kr. — Moška podružnica v Gorici 41 gld. g. V. Kancelerju. — Izvenakad. podružnica v Gradcu 152 gld. — G. Harambaša v Rajhenburgu 1 gld. 60 kr. iz čitalnične pušice in 3 gld. 40 kr., katere je nabrala Harambašica pri čitalničnem izletu k Sv. Mohorju potom licitacije za ukraden klobuk. — Namesto venca na krsto v Trstu umrle tašče oziroma matere Helene Kalister rodbina g. Gregorja Pikelnja v Postojni 10 gld. — Podružnica pri Sv. Štefanu na Zilji 15 gld. 63 kr. — Slavna kmetiška posojilnica ljubljanske okolice v Ljubljani 35 gld. — G. Vaso Petričič, trgovec v Ljubljani, 100 gld. pokroviteljnine. — Ženska podružnica v Laščah 5 gld., nabrane o priliki godovanja g. notarja Janka Globočnika. — Č. g. J. F. Buh v Ameriki 6 dolarjev: 4-75 je daroval g. Iv. Pakiž in 1-25 g. Ig. Burgar. — Senkavsko frančiškanska ženska podružnica v Ljubljani 48 gld. — Bog živi požrtvovalno slovensko rodoljubje! Naprej!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Razglasilo.

Podpisano mestno županstvo naznanja, da se bodo vršili od sedaj naprej v Novem mestu (Rudolfovem) na Dolenjskem ob vsakem sejmu za govejo živino tudi

konjski sejmi

in sicer:

- 1) vsak prvi ponedeljek vsakega meseca (ako pade na tak ponedeljek praznik, vrši se sejm prihodnji ponedeljek), toraj 12 sejmov; nadalje ob vsakem letnem sejmu, kakor:
 - 2) januarja v torek po sv. Antonu;
 - 3) aprila v torek pred sv. Jurjem;
 - 4) avgusta v torek po sv. Jerneji;
 - 5) oktobra v torek po sv. Lukeži;
 - 6) decembra prvi torek v adventu.
- Prvi konjski sejm bude torej dne 2 avgusta 1897 kot prvi ponedeljek meseca avgusta.

Prirejeno je za te sejme vsestransko pripravo in prostorno novo sejmišče tik državne ceste za novomeškim pokopališčem s posebnim dohodom in posebnim odhodom kakor tudi poskuševališčem za konje na sejmišču samem.

Mestno županstvo v Novem mestu,
dne 10. julija 1897.

(157) 3—1

Župan:
Dr. Schegula.

Učenec

iz dobre hiše doma in z dobrimi šolskimi spričevali se takoj sprejme v mojo prodajalnico z mešarim blagom.

Ludvig Smole

(153) 3—2

trgovec v Sevnici na Štajerskem.

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej fari in po potrebi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega podjetja prve vrste. Pismene ponudbe pod „V. u. G.“ Gradec, poste restante. (137) 26—4

Prisrčna zahvala.

Leta 1895. dal sem se po gospodu komisarju Ant. Kuharju iz Celja pri slavni domači c. kr. priv. avstrijski zavarovalni družbi

„DUNAV“

zavarovati. Škoda, katera me je vsled požara dne 7. julija 1897 zadela, bila je pa od zavarovalnice „DUNAV“ tako polno cenjena, da si štejem v dolžnost, javno najpoprej slavni ces. kr. priv. zavarovalni družbi „Dunav“ na Dunaji, dalje gospodu komisarju Kuharju iz Celja, kakor tudi gosp. Stefanu Kočevarju, zastopniku „Dunav-a“ iz Gorenje Ložnice, mojo prisrčno zahvalo izreči, ter ob enem vsem posestnikom najtopleje priporočam, pri tej poštini družbi svoja poslopja zavarovati pustiti.

Velika Pirešica, dne 19. jun. 1897.

Janez in Marija Schuper l. r.

Resničnost potrjuje:
Županstvo Velika Pirešica

(M. p.)

(155)

Razpis.

V Šoštanju, političnega okraja Slovenjgradec se razpisuje mesto okrajnega zdravnikarja z letno plačo po 700 gld. — Prošniki, zmožni slovenskega jezika, naj vložijo svoje prošnje z dotičnimi spričevali vred najpozneje do 15. avgusta t. l. pri podpisnem odboru.

Zdravstveni okrožni odbor Šoštanj,
dne 18. julija 1897.

(156) 1

Načelnik:
Fran Rajster.

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajarskega rudečega in belega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj prodaja. Odda se najmanj 56 litrov. — Proda se tudi več polovnjakov pristnega tepkovca po 8 kr. in nekaj polovnjakov štajarske starine po 25 kr. liter. Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Štajersko. (116) 10—9

Jedino pravi

Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Preskušeni in potrjeni od zdravstvenih oblastev.

V svrhu varnosti občinstva pred nevarnim ponarejanjem nosim od sedaj nadalje to le oblistveno registrirano varstveno znamko

Najstareje, najpristnejše, najrečnejše in najceneje ljudsko domače zdravilo, ki uteši prane in plučne boleti itd. ter je vporabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja trdka **Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“**. Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot čim ceneje tem nič vrednejše ponaredbi. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce mojega jedino pravega balzama, kakor tudi prekupece nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloge mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: **Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini**. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franko do vsake avstro-ogorske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštne povzetju. Pazi naj se vedno natančno na zgorajšjo zeleno varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica. (12) 20—3

Adolf Thierry, lekarnar
v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Učenec

s primerno šolsko omiko,

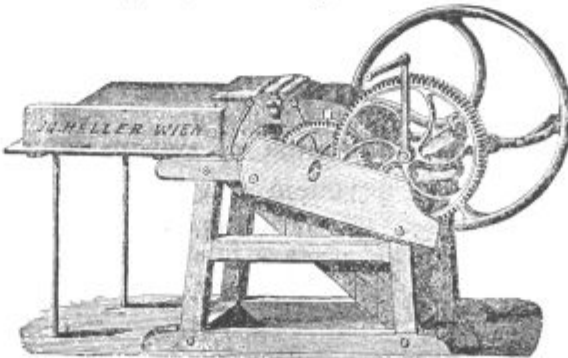
iz dobre rodbine, ki ima veselje do trgovine, vsprejme takoj trgovalca **Josip Šireel** na mešanega blaga

v Mokronogu na Dolenjskem (152) 3—2

Vse stroje za poljedelstvo

Vnovič znižane cene!

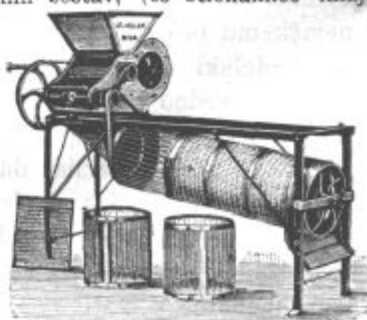
Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, poboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlinci za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različni sestav, (te stiskalnice imajo skoro eno tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Slamoreznice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II₂ Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati.

Naznanilo in priporočilo.

Naznanjam sl. p. n. občinstvu, čast. duhovščini, grajsčakom, uradnikom, učiteljem itd., itd., da sem z dnem 6. julija t. l. odprl

trgovino s pohištvo in tapetniško obrt

v Celji v „Narodnem domu“.

Prodajal bodem pohištvo po fabriški ceni in garantujem za solidno in trajno blago. Delal bodem vsa tapetniška dela fino, cenó in trpežno. Zagotavljam vedno dobro in hitro postrežbo in se priporočam v obilna naročila. (142) 10—4

V Celji, 1. julija 1897.

Miroslav Zor,
tapetar.

Krojaško strokovno učilišče v Ljubljani

naznanja, da pričnejo zopet

redni tečaji

in sicer za moške dne 16. julija; za ženske pa dne 1. avgusta t. l. v novi hiši, Gospodske ulice št. 7. — Natančnejša pojasnila pošlje na zahtevanje

(148) 3—3

M. Kunc,
vodja učilišča.

Pozor! Dovoljujem si najljudnejše javiti, da sem v Mariboru, Gospodska ulica (Herrengasse) 54 otvorila trgovino

glasovirov

katere tudi posojam. — Priporočam toraj svojo veliko zalogo glasovirov, pianos in harmonijev iz svetovno slovečih trdk, kakor: Ehrbar, Czapska, Dörr, Wirth, Schüller pl. Bösendorfer, Hamburger, Berger in Stingl, v nakup, zameno ali posojajo po najugodnejših pogojih.

Pozor! Z velespoštovanjem **Berta Volckmar** **Pozor!**
(158) državno izprašana učiteljica glasovirov. 2—1

Profesor v Mariboru

sprejme dva dijaka v stanovanje. (149) 3—3

Več pove upravništvo „Domovine“.